ateitis

Birželis/ 1977·6

ateitis 1977 BIRŽELIS/JUNE Vol. LXVII No. 6

Ateitininkų Federacijos leidžiamas katalikiškos - lietuviškos orientacijos mėnesinis žurnalas

Laiškas Kristui (eil.) — Vyt. Mačernis 177
ANTAI... — K. Trimakas 178
Eilėraštis — T. Venclova 180
Benarpliojant painius žmoniškumo, krikščionybės, sektantizmo ir psichologijos mazgus — Dr. J. Adomavičius ir kun. dr. K. Trimakas 182
Be šaknų tvardos vilnija miražas (eil.) — M. Saulaitytė 190
Kodėl juokėsi Motiejus (romano ištrauka) — Vyt. Alantas 192
ATVIRAI: Nauja Ateitininkų Akademikų Sąjunga: reikalinga ar ne? — Dr. K. Keblys, E. Razmienė, L. Gražulienė, V. Kolyčius 195
Negaliu atsiminti laikų, kai aš nebuvau ateitininku — Pokalbis su Studentų Ateitininkų Sąjungos pirmininku Sauliu Girnium 197
Atsinaujinimo pradinė patirtis — Chicagos studentai ir Montrealio ateitininkai apie krikščioniško atsinaujinimo dienas 199
ATŽALOS: Tikėjimo egzaminai: čia ir už Geležinės uždangos — R. Ardytė 202
Eilėraščiai — Taura 203
Galvosūkis 203
LAIŠKAI 205
VEIKLA 206

Nuotraukos: Alg. Grigaičio (177, 179, 180-181, 183, 187, 190), J. Kuprio (197, 206), M. Nagio (184), T. Palubinsko (visos 208 ir 209), Alf. Petraičio (visos 211) ir K. Trimako (180, 207). Rimo tapybos darbai (viršely ir 200; nuotr. K. Trimako); P. Sandanavičiaus iliustracija (193), T. Zarankaitės iliustracija (203), jaunųjų — T. Kubiliaus ir V. Joniko linoleumo raižiniai (204).

Vyriausias redaktorius: Kun. dr. Kęstutis Trimakas, 850 Des Plaines Ave., Apt. 409, Forest Park, Il. 60130, USA, Telef.: (312) 366-2446

Redaktoriai: Dr. Algis Norvilas ir Aldona Zailskaitė

Redakcijos nariai: Marija Eivaitė, Vilija Eivaitė (meninė priežiūra), Petras V. Kisielius, Dana Kojelytė, Jonas Kuprys (fotografija), Roma Olšauskaitė, Antanas Razma ir Linas Sidrys.

Administratorius: Juozas Polikaitis, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL. 60629, USA. Telef.: (312)) 423-2243

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 7.00 dol., garbės prenumerata — 15.00 dol., susipažinimui — 5.00 dol.; visur kitur — 5.00 dol.

ATEITIS — a magazine published monthly, except July and August, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 South Sacramento Ave., Chicago. IL. 60629. Yearly subscription in the US and Canada $7.00. Single copy $1.00. Second Class postage paid at Chicago, Illinois.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVIDO BIBLIOTEKA

LAIŠKAS KRISTUI

Mes parašysim, Kristau, Tau šį menką laišką,
Žodžius gražiausius iš pačios širdies.
Gal nesuprantamas, gal bus kitiems neaiškus,
Ir žmogui mirusiam širdy lyg varpas neskambės.

Šiandieną mylime Tave mes, Kristau.
Nes su Tavim gyvent lengviau.
Aukojam Tau save, jaunystę,
Gražias dienas aukojam Tau.

Tavy viltis, kai saulė teka rytą,
Kai žvaigždės blėsta vakare.
Nebus Mesijo mums ir Pranašo nebus
mums kito,
Ir niekas niekad nepakeis Tavęs.

Jau mintyse žali žolynai želia —
O auga meilė Tau tokia stipri.
Ir lenkias prieš Tave balti laukų berželiai,
Ir žiba žvaigždės naktimis.

Vytautas Mačernis

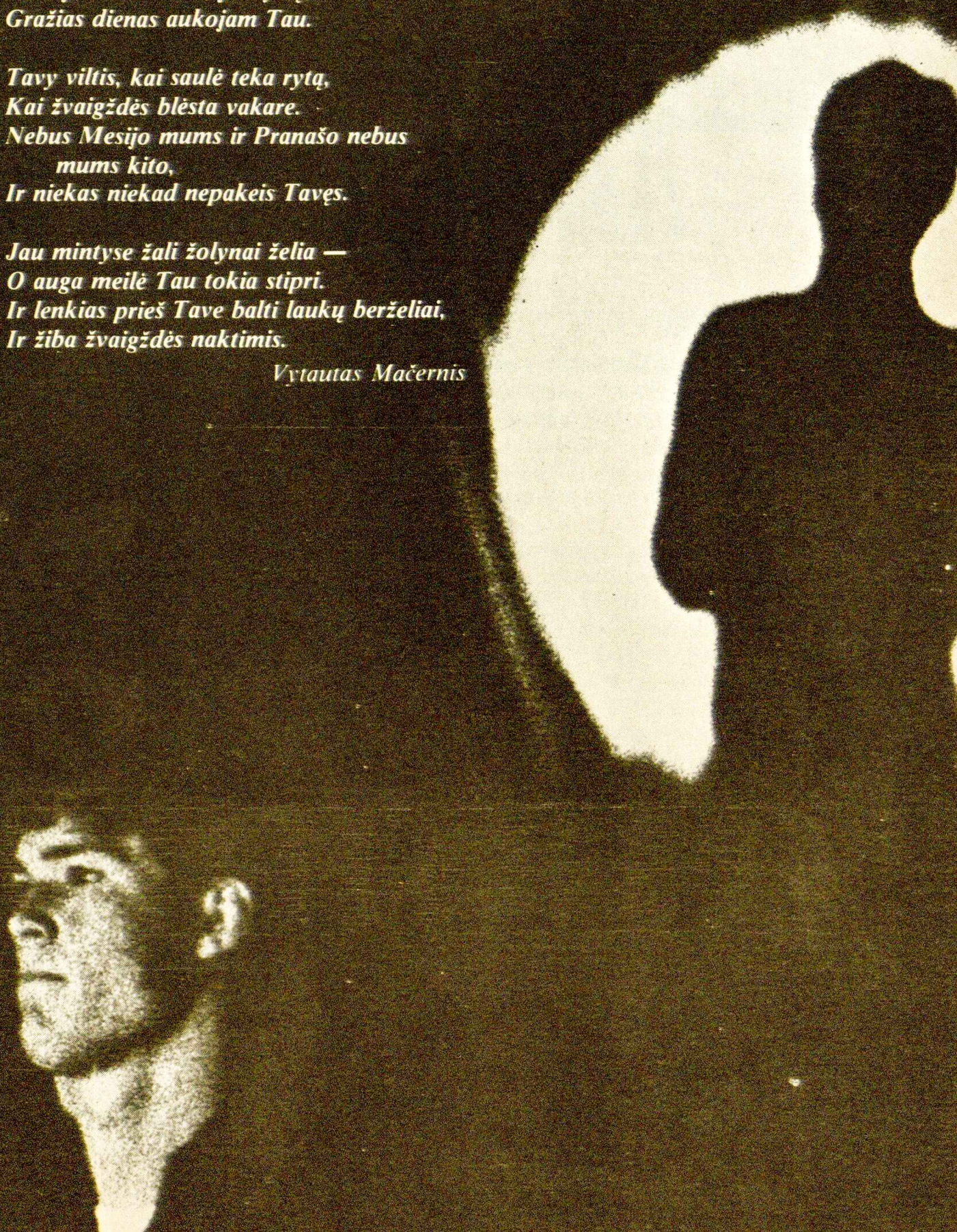

Štai...

Mūsų susikaupimo savaitgalis man padarė didelį įspūdį. Susirinkimai buvo skirtingi nuo kitų pasikalbėjimų su ateitininkais, nes šitas susitelkimas buvo daug gilesnis ir dvasiškesnis. Pamačiau, kad žmonės gali atvirai apie Kristų kalbėtis... Tie, kurie atėjo, pajuto kažkokią bendrą meilę arba jausmą, kuris, tur būt, buvo šių susirinkimų religinis aspektas...

Paulius Mališka, 17 m. amžiaus

KONGRESAS: Garsas ir gelmė

Ateitininkų Kongresas Clevelande, įvykstantis rugsėjo 1-4 d., kaip ir visi masiniai susibūrimai, lengvai duodasi išorinei manifestacijai. Tačiau kartu jie sudaro progą susibūrusiems idėjos draugams stipriau pajusti priklausomumą ateitininkų šeimai ir tuo pačiu naujai užsidegti ateitininkiškais idealais.

Tokiu būdu Kongresas krypsta ir į garsą, ir į gelmę: į garsą — per manifestaciją; į gelmę — stipresniu ateitininkišku sąmoningumu. Žinoma, svarbesnę vietą užima tas sąmoningumas. Be gelmės garsas juk tuščias: tik gelmė duoda jam prasmę. Ir tik idealai suteikia turinį manifestacijai.

Į idealo skelbimą darbais kreipia mus ir Kongreso šūkis: Liudykime Kristų ir savąją tautą.

ATSINAUJINIMAS: dvasia ir darbai

Į gelmę vesti — tai krikščioniško atsinaujinimo sąjūdžio tikslas.

Šis sąjūdis yra radęs daug žodinio pritarimo. Už jį yra pasisakiusi ne tik Ateitininkų Federacijos, bet ir visų Sąjungų centro valdybos ir Sąjungų suvažiavimai. Nemaža yra padaryta ir pavienių vienetų veikloj.

Nesistebėtina, kad pasigirdo vienas kitas atsinaujinimo nesuprantąs ar jam nepritariąs balsas: sutapatintas jis buvo su "heretišku" charizmatiniu sąjūdžiu (*Ateitis,* 3 nr., 96 psl.), atmestas kaip nereikalingas, nes ateitininkai ir taip "turi per daug dvasios" (dr. Jonas Boguta Chicagos studentų ateitininkų susirinkime); palaikytas jis vedančiu į sektantizmą (dr. Jonas Adomavičius, *Naujienos,* vasario 14 d.) straipsnis perspaudinamas šiame *Ateities* numeryje).

Tokios opozicijos nėra tiek pavojingos: visos jos kilo iš nesupratimo, kas tas atsinaujinimas. Jos gi sudaro progą dialektiniam pokalbiui, kurio metu šio sąjūdžio esmė bei tikslai toliau išryškinami.

Pagrindinai atsinaujinimas yra vidinis ir reikalaujantis nuolatinių pastangų. Tad ir kliūtys jam yra vidinės. Ir didžiausias pavojus yra tas, kad mes galime apie jį truputį pakalbėti, vieną kitą "dalykėlį" padaryti, bet iš tikro — nesiryžti atsinaujinti.

Nors pagrindinai vidinis atsinaujinimas nėra vien dvasinis. Tam jis ir buvo pavadintas krikščioniškų, pabrėžiant Kristaus sekimą visu gyvenimu, kūryba ir veikla.

Ir laiškas, rašomas Kristui, nesusideda vien kad ir iš pačių gražiausių žodžių: jis turi eiti "iš pačios širdies", aukojant Jam save, jaunystę, visas kūrybingų darbų pilnas, brandžias dienas (žr. Vytauto Mačernio eilėraštų "Laiškas Kristui", 177 psl.).

JAV VYSKUPAI: Prieš religinę priespaudą

Pagaliau JAV katalikų vyskupai prabilo,

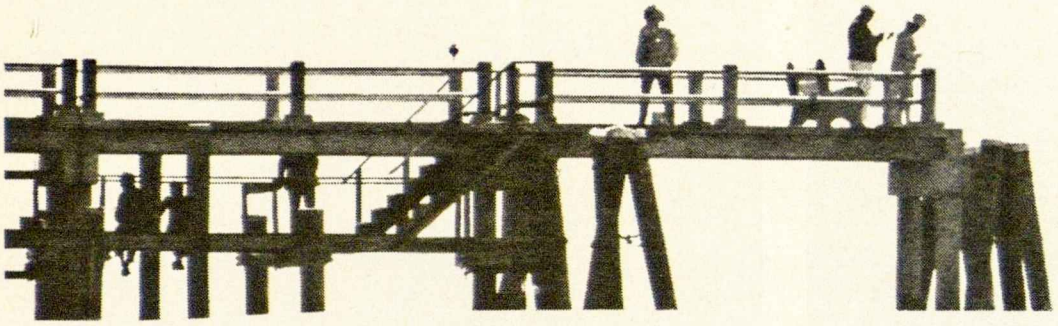

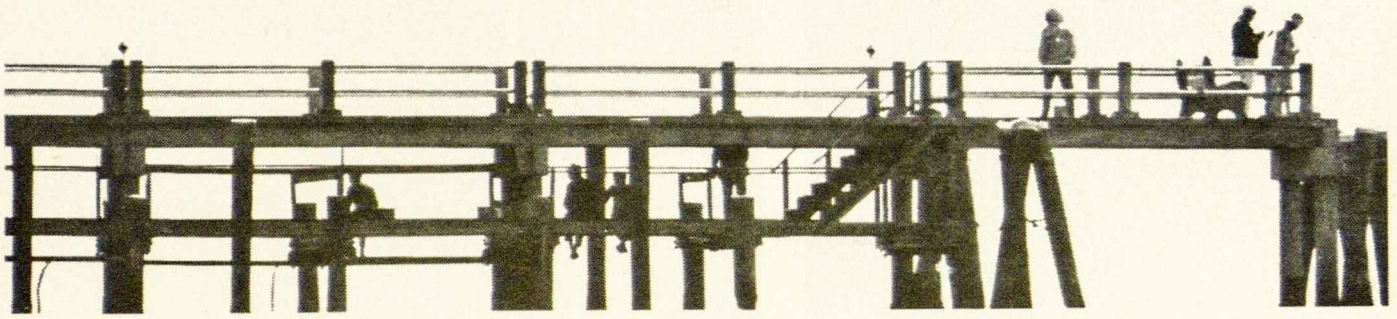

užstodami Rytų Europoj persekiojamuosius dėl religinių įsitikinimų. Savo bendrame pasisakyme konstatuoja, kad "tikėjimo laisvės pažeidimas nuo Baltijos jūros šiaurėje iki Juodosios jūros pietuose sudaro tragišką epizodą žmonijos pastangose apginti bei puoselėti žmogaus teises". Trumpai išvardinę kai kuriuos religinės priespaudos faktus Rytų Europos kraštuose, pamini ir Lietuvą: "Sąlygos itin griežtos Lietuvoje, kur Bažnyčia nuolatos intensyviai persekiojama". Pažymėdami ankstyvesnę JAV politiką dėl atominio karo baimės susilaikyti nuo bet kokio efektingo protesto prieš komunistų priespaudą, vyskupai teigia, kad dabar padėtis pasikeitusi dėl Helsinkio sutarties, naujų prekybinių ir kultūrinių ryšių bei dėl didėjančio rytų tautų nepriklausomybės siekimo. Dėl to jie dabar ragina "naująją JAV valdžią rimtai ruoštis 1977 m. numatytam pasitarimui Helsinkio sutarties rezultatus pasekti. Toks pasiruošimas reikalauja, tarp kita ko, įsteigti atitinkamas institucijas stebėti, kiek tautos — tiek mūsų, tiek rytų europiečių — vykdo Helsinkio sutartį". Be to, jie skatina JAV prekybininkus, pramonininkus, intelektualus, menininkus, technikus bei mokslininkus "savo santykiuose su pavieniais asmenimis bei grupėmis Rytų Europoj kelti tikėjimo laisvės bei kitų žmogaus teisių reikalus".

Šis JAV vyskupų pasisakymas yra tiesioginė išdava "Laisvės ir lygybės visiems" siekusio JAV katalikų suvažiavimo nutarimo, skatinusio JAV katalikus vyskupus atidžiai sekti Helsinkio sutarties laužymus ir kreipti Amerikos dėmesį į žmogaus teisių varžymą pavergtuose Rytų Europos kraštuose. Tas nutarimas buvo priimtas tik Amerikos Lietuvių Katalikų Tarnybos vedėjo kun. K. Pugevičiaus nepalaužiama ištverme (žr. *Ateitį,* 1976, 9 nr., 311 psl.).

Į VIEŠUMĄ: Kas turi raktą

Vargiai ar kas beabejoja, kad Lietuvos reikalams kelti gyvenamojo krašto žmonių tarpe reikia nepaprastų pastangų, kad būtų galima prasimušti į pramogom, reklamom, propaganda ir politika užkrautą spaudą, radiją bei televiziją.

Kun. Br. Markaitis, SJ, (*Laiškai Lietuviams,* 1977, 1 ir 2 nr.) iškelia reikalą prie amerikiečių eiti amerikiečių keliu — pasamdžiuš amerikietį agentą viešiesiems santykiams *(public relations),* kuris sugebėtų geriau prieiti prie krašto viešųjų komunikacijos priemonių.

Markaitis atkreipia dėmesį į pačią galimybę, jos konkretesnes aplinkybes aptarti palikdamas kitų svarstymui, "kas jam algą mokėtų, ar jis būtų pastovi institucija, ar tik samdomas vienai dienai, savaitei" ir t.t.

Retas kas abejoja mūsų pačių ribotom pastangom ir dar ribotesniais atsiekimais. Tad šis pasiūlymas svarstytinas mūsų išeivijos vadovaujančiųjų institucijų.

Kęstutis Trimakas

TOMAS VENCLOVA

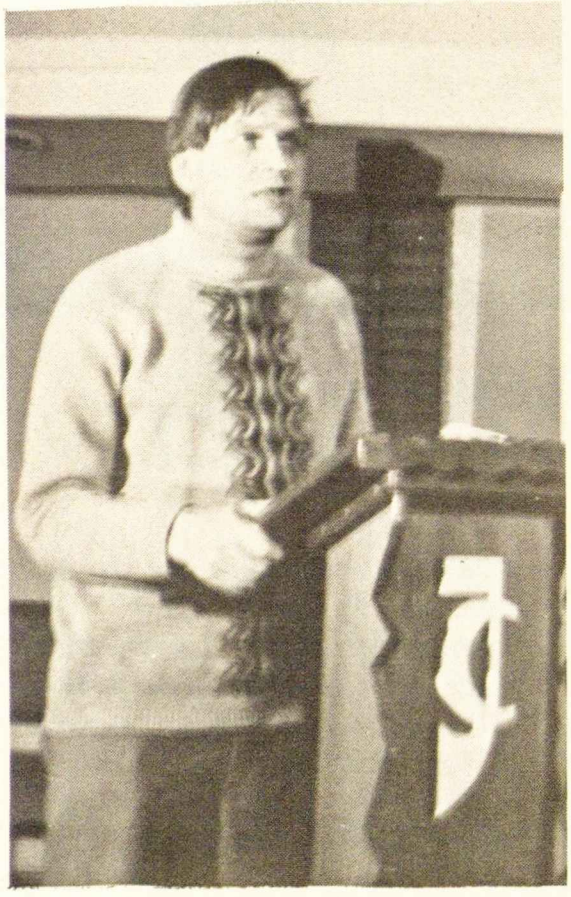

Tomas Venclova — poetas, disidentas iš Lietuvos, šiuo metu JAValstybėse dėstąs mūsų literatūrą Berkeley universitete. Šis eilėraštis — skirtas jo trijų su puse metų dukrelei, vardu Marija; parašytas prieš metus Lietuvoje; autoriaus paaiškinimu, turįs "krikščioniškos biblinės simbolikos". Spaudoje pasirodo pirmą kartą.

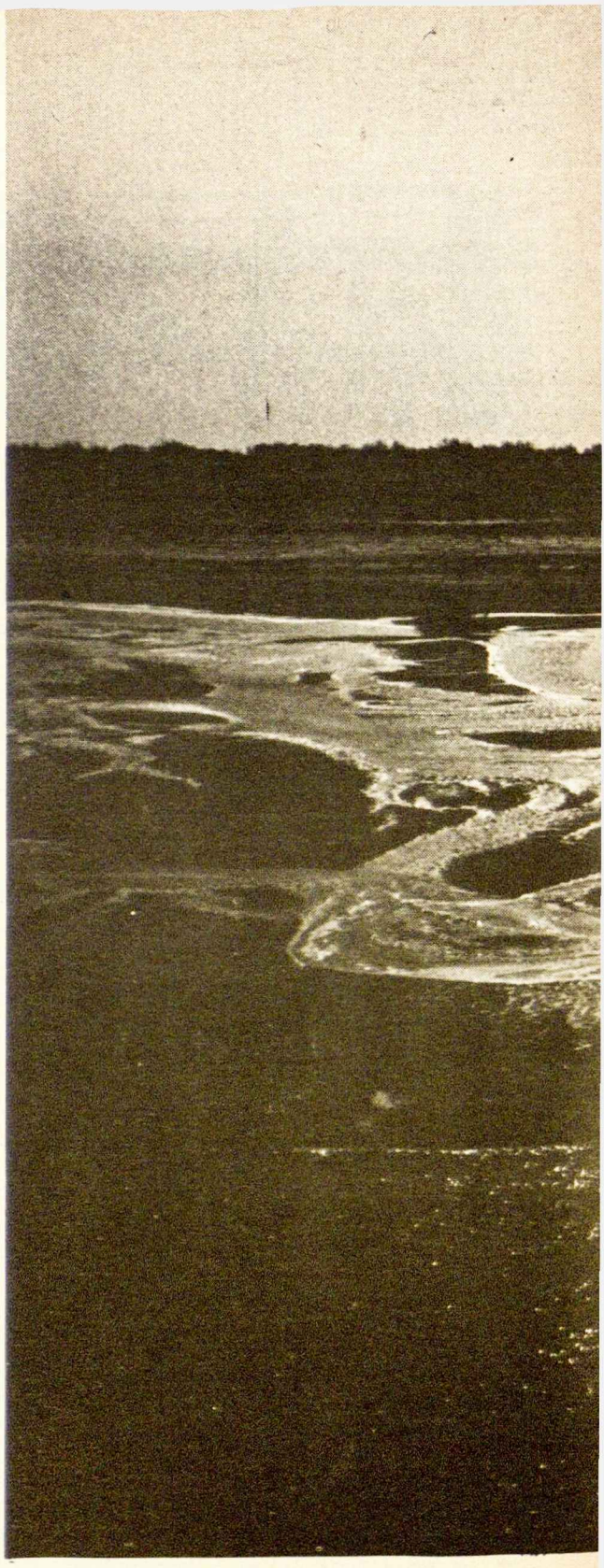

Už durų — žemės pabaiga.
Iš tolo ritasi banga.
Švieša — nelyginant spraga
Tarp vėjo ir akmens.
Prieš amžinybę čia gimiau,
Bet krantas perskilo pirmiau
(Žvirgždynas žybsi dar žemiau,
Prie išnakčių lygmens).

Asfalto plokštę negiliai
Įlaužia šiurkštūs spinduliai,
Deguonį sugeria spygliai
Ant šiferio stogų.
Žėruos žarijos iš kertės,
Neliks nė mirksnio ateities,
Ir kūdikis bijos nakties,
Ir gelbėsis miegu.

Prie slenksčio jaučiai nestovės,
Nebus išminčių nei šlovės,
Bet Viešpačiui pakaks erdvės,
Jei nusilenks viena
Už lango girgždanti pušis —
Pasaulio skliautas ir ašis,
Ir bus palaimintas lopšys
Ir židinio liepsna.

Per oro brūkšnį nuo akių
Drauge su kūdikiu žengiu
Netaisyklingu ir baugiu
Alsavimo šlaitu,
Girdžiu, įsimenu, skubu
Ir nežinau, su kuo kalbu —
Su Nepažįstančiu ribų
Ar su šviesos ratu.

BENARPLIOJANT PAINIUS ŽMONIŠKUMO, KRIKŠČIONYBĖS, SEKTANTIZMO IR PSICHOLOGIJOS MAZGUS

Dr. Jonas Adomavičius

Žmoniškumas

Žmogus visų pirma turi būti žmoniškas ... tik tada jis galės puoštis lietuviškomis, katalikiškomis bei kitokiomis puošmenomis. Tai pagrindinis Gamtos (Tvėrėjo) reikalavimas, norint pagerinti žmogaus ir žmonijos gyvenimą.

Atsinaujinimas

Gaila, kad katalikų vadai pamiršta virš minėtą Tvėrėjo dėsnį — jie mėgina savo dvasią atnaujinti sektantiškai — pirma puoštis katalikiškomis spalvomis, o jau tada trokšti atsinaujinimo.

Sektantizmas

Normalaus žmogaus išsiauginimas negali būti sektantiškas: nei katalikiškas, nei evangelikiškas, nei ortodoksiškas, nei dar šimtą kartų kitoks. Žmogus visų pirma turi būti žmoniškas.

Psichologija

Dirbsime abu — geriausia darbus atliksime Tvėrėjo įtakoje būdami ir šių dienų psichologijos dėsnių prisilaikydami.

Kun. dr. Kęstutis Trimakas

Žmogui vystantis, religija gali būti pati tinkamiausia jo visą asmenį jungianti galia, taigi ne puošmena, bet esminis ir svarbiausias žmogaus žmoniškėjimo veiksnys. Tapdami geresniais krikščionimis, tapsime ir geresniais žmonėmis.

Krikščionybėje atpažįstame Kristaus pavyzdžiu ir mokslu skelbiamą žmogaus meilę kiekvienam žmogui, net priešui. Stengtis ta universalia meilės dvasia iš naujo persiimti — tai krikščioniškas atsinaujinimas.

Krikščionišku atsinaujinimu siekiam kartu būti geresniais žmonėmis ir geresniais Kristaus sekėjais be jokio sektantizmo. Siekiame priartėti prie Kristaus ir tuo pačiu vis arčiau rištis su visais...

Psichologų įžvalgos derinasi su krikščioniškąja tradicija, ją paryškina, papildo ir todėl yra vertos žmoniškumo siekiančiųjų pastangų.

"Žmogus visų pirma turi būti žmoniškas — tik tada galės jis puoštis lietuviškomis, katalikiškomis bei kitokiomis puošmenomis... O ne atvirkščiai..

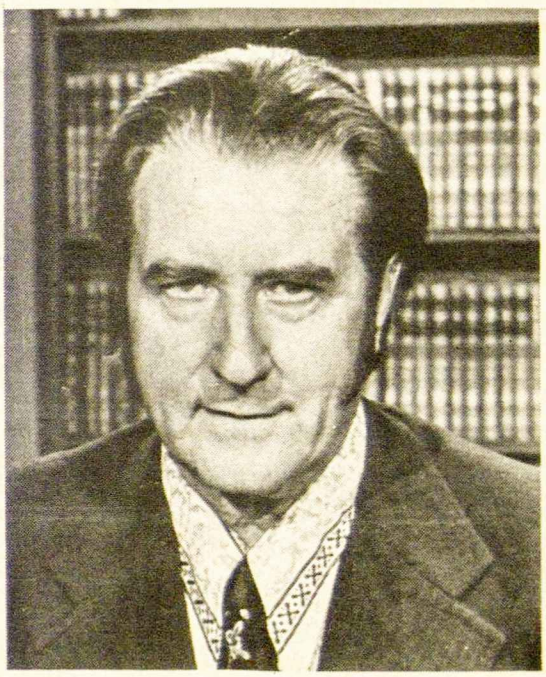

Dr. Jonas Adomavičius yra gydytojas, Amerikos Lietuvių Vaikų Ugdymo Draugijos steigėjas, Lietuvių Senelių Sodybos Chicagoje įkūrėjas, Drauge, Naujienose ir radijo programose skelbiąs fizinės ir psichinės sveikatos dėsnius. Žemiau spausdinamas straipsnis buvo atspausdintas Naujienose vasario 14 d.

Būti savimi yra viena svarbiausių asmens ar tautos savybių.

Anthony de Meeus, *Samizdat* redaktorius

Kiekvienas gyvis, norėdamas išsilaikyti, turi paklusti gamtos dėsniams. Žmogui tie dėsniai trejopi: kūno, proto ir asmenybės — savimi tapimo nuostatai. Tik prisilaikant kūno dėsnių, užlaikomas fiziologiškai sveikas žmogus. Tik lavinant atsakančiai protą, žmogus tampa šviesuoliu. Reikia ir asmenybei atsakančio maisto nuo pat žmogaus užgimimo: kūrybingos aplinkos, jo amžiui ir polinkiams atsakančios. Tik tada asmuo tampa savimi — tuo, kuo Tvėrėjas nustatė jam būti.

Tik minėtai trejopai prisilaikant Tvėrėjo (Gamtos, jei norit — tai vienas ir tas pats mūsų pokalbiui) nustatytų žmogui dėsnių, asmuo pajėgia išaugti tikru — geravaliu, asmenybe susiorganizavusiu, visuomenišku, kitas religijas pakenčiančiu tvariniu. Ne tik mes visi, bet ir visa žmonija šiandien meldžia Dangų, kad pastarsis pagreitintų tokio žmogaus atėjimą mūsų tarpan. Tai tik toks išsireiškimas. Iš tikrųjų, mes patys turime išsiauginti kūnu, protu ir asmenybe susiorganizavusius asmenis. Tik čia nedarykime daugelio dabar daromos klaidos: taip normalaus žmogaus išsiauginimas negali būti sektantiškas: nei katalikiškas, nei evangeliškas, nei ortodoksiškas, net dar šimtą kartų kitoks. Žmogus visų pirma turi būti žmoniškas — minėtai susiorganizavęs — tik tada galės jis puoštis lietuviškomis, katalikiškomis bei kitokiomis puošmenomis. Tai pagrindinis Gamtos (Tvėrėjo) reikalavimas, norint pagerinti žmogaus ir žmonijos gyvenimą.

Gaila, kad katalikų vadai pamiršta virš minėtą Tvėrėjo dėsnį — jie mėgina savo dvasią atnaujinti sektantiškai — pirma puoštis katalikiškomis spalvomis, o jau tada trokšti atsinaujinimo. Kad ir štai pereitų metų katalikiškos studentijos žurnalas savo gruodžio mėn. laidoje skelbia atsinaujimo vajų. Ir kokių niekų ten prirašyta vis to atsinaujimo vardu. Patariama imti Šventą Raštą skaityti. Toks atsinaujinimo mėginimas iš anksto pasmerktas nepasisekimui. Kitas pataria pamokslininkams važinėti po studentų stovyklas. Trečias užgiria atsinaujinimo pastangas, pažada padėti, bet — būdamas vadas — nieko jauniems žmonėms nenurodo. Ir taip psichologiškai neatsakančiai elgiasi vadai — tai nėra ko kito norėti: organizacija, pačių narių pasisakymu, merdėja, o gal jau mirusi yra.

Aišku, atgimti visiems reikia — tik kaip ir kuriuo keliu eiti į atgimimą sava asmenybe, kad pajėgtume nusiteikti gėriui? Tada pajėgsime pasisavinti mums prie širdies esamus dalykus savęs žmoginimui. Pirmas ir svarbiausias dalykas atliktinas — tai atsikratymas menkniekių ir atsidavimas žmogaus asmenybės

formavimo pagrindams. Pirma, tapk žmonišku — tik tada galėsi būti katalikišku. Ir nė per aguonos grūdą į šalį nuo šios tiesos. . .

Viskas priklausys nuo žmogaus tapimo žmogumi — savimi, tuo, kuo jis privalo būti — kuo jį Tvėrėjas numatė būsiant. Žmogaus buvimas savimi — sava asmenybe aukščiausiai išsivysčiusiu ir yra mano ir tamstos tikslas čia ant žemės gyvenant. Tik žmogum tapęs, tu gali būti katalikas, ateitininkas, lietuvis, darbininkas. . . O ne atvirkščiai. . .

Nelaimė, kad katalikiškojo jaunimo žurnalas mėgina atsinaujinimą ne nuo reikiamo galo: nuo katalikiškų, o ne nuo žmoniškų dėsnių savyje įgyvendinimo. Toks nevykęs mėginimas yra pasmerktas iš anksto nepasisekimui. Dar blogiau: peršamos sektantiškos pasiskaitymui knygos. Ką padės, sakykim, knyga apie maldą, kai jaunuolis maldai per parą susikaupimą vieną minutę laiko beverčiu laiko gaišinimu. Nėra nurodymų, kad skaitytų žmogaus asmenybę — kiekvienos religijos pasekėjo — brandinančią literatūrą. Todėl čia bent tris tokias knygas nurodome: būtinai kiekvienas jas išstudijuokime, susirinkimuose diskutuokime. Jose paskelbtas tiesas visiems, viso pasaulio žmonėms priimti būtinas, norint tikru žmogumi tapti:

1. The Psychology of Adolescence, Dr. Arthur T. Jersild, the Macmilan Co., 2. On Becoming a Person, Carl R. Rogers, Houghton Mifflin Co., 3. The Hunger of Eve, Barbara Marx Hubbard, Stackpole Books.

Štai tie dešimteriopi darbai, kuriuos aš ryžtuosi nuo šiandien savo gyvenimo dalimi paversti:

1. Šiandien aš pradėsiu žingsnis po žingsnio save tvarkyti: aš nesistengsiu visų savo sunkenybių naštos atsikratyti vienu mostu.

Vien tik šią dieną stengsiuos praleisti žmoniškai. Žinau, ką aš padarysiu per tuziną šios dienos valandų, galėsiu tai pasilaikyti visam savo gyvenimui.

2. Šiandien aš stengsiuos būti laimingas. Prezidentas Linkolnas tvirtino, kad žmonės yra tiek laimingi, kiek jie patys nusiteikia tokiais būti. Ir jis tiesą sakė. Aš neleisiu liūdnoms mintims siausti mano galvoje — jos nuliūdins mane.Aš visas niūrias mintis stengsiuosi keisti maloniomis.

3. Šiai dienai aš nusiteiksiu būti patenkintas tuomi ką turiu savoj aplinkoj. Aš nesvajosiu, bet gyvenimui tiesiai į akis žiūrėsiu. Kas galima keisti — keisiu geresniu, o kas negalima keisti — priimsiu dalykus tokius, kokie jie yra.

4. Šią dieną aš stengsiuosi pagerinti savo galvoseną. Aš stengsiuosi nebūti protiniu tinginiu. Aš versiu save skaityti ir galvoti apie tai, kas reikalauja pastangų, susikaupimo ir galvosenos.

5. Šiandien aš trejopai gerinsiu savo asmenybę — savo sielą — savus nusiteikimus. Pirma, kam nors šiandien aš padarysiu gerą darbą visai tam žmogui nežinant. O jei jis sužinos — tai nesiskaitys man už asmenybės tobulinimą. Antra, aš šiandien atliksiu mažiausiai du naudingus darbus, kuriuos aš vis atidėdavau rytojui. Trečia, aš nė vienam nesirodysiu esąs užgautas. Nors ir būsiu užgautas, vienok aš užsigavimo neparodysiu šiandien.

6. Šiandien aš stengsiuos būti visiems priimtinas. Savo išvaizdą aš sutvarkysiu kuo geriausiai, rengsiuos tvarkingai, kalbėsiu švelniai, elgsiuos pagelbinčiai ir nė apie vieną blogai nekalbėsiu. Šiandien aš stengsiuos pagerinti ne ką kitą, o vien tik save.

7. Šiandien aš susistatysiu darbų planą. Gal man nepasiseks visai visi darbai atlikti pagal planą, bet aš planą turėsiu ir jis mane apsaugos nuo dviejų labai negeistinų dalykų: nuo skubotumo ir nuo neapsisprendimo.

8. Šiandien aš, vienas būdamas, susikaupsiu ketvirčiui valandos ar pusvalandžiui. Laike tokio susikaupimo aš melsiuos, perkratinėsiu savo elgesį ir stengsiuos pramatyti teisingesnį savo gyvenimo kelią. Kiekvienam reikalinga savita malda — religija — net netikinčiam. Mat, kiekvienas esame nesaugūs. Susikaupimas saugo nuo dvasinio išbarstymo.

9. Šiandien aš neišsigąsiu ir, net velniui žiūrėdamas į akis, sakysiu "Tu velnias". Aš šiandien rūpinsiuos atlikti visa tai, kas yra teisinga, ir aš imsiuos atsakomybės už savo veiksmus. Aš nieko šiandien nelauksiu iš aplinkinių, nes aš žinau, ką aš duosiu aplinkiniams, tą jie man su kaupu grąžins. Aš šiandien imsiu džiaugtis Tvėrėjo sukurtu pasauliu ir jame gyvenančiais žmonėmis. Visų rasių, religijų, tautybių, luomų, užsiėmimo ir visokio išsilavinimo žmonės, kai jie subręsta savomis asmenybėmis į reikiamus asmenis, yra tikros gyvenime gėrybės. Aš šiandien vertinsiu žmones pagal jų elgesius, o ne pagal kalbas, ir vieno padarytos kaltės nemesiu ant visų. Nuo šiandien aš darbais, ne žodžiais, imsiu artimą — kiekvieną sutiktąjį mano gyvenime mylėti, gerbti, jam talkinti ir dėl jo aukotis. Žinau gerai, kad tik kitam gerą padarydamas, aš galiu užsitikrinti sau dvasinę — jausminę ramybę, o tai yra brangiausias gėris mano gyvenime.

10. Šiandien aš stengsiuos kuo daugiau išmokti ko nors naudingo, svarbaus, man ir artimui talkinančio. Už tai aš nuolat dirbinėsiu, nuolat krutėsiu, ką nors nežinomo išmoksiu ir sau bei kitam išmoktomis žiniomis pasitarnausiu. Žinau gerai, kad vien tik savimi rūpinimasis yra greičiausias būdas sau pakenkti. Šiandien pirmiausia eisiu talkinti labiausiai talkos reikalingiems: akliems, persenusiems, visų apleistiems, dvasia, kūnu ir protu atsilikusiems bei materialinėse sunkenybėse atsiradusiems. . .

Jei tamstai bent kiek prie širdies šitokie mano nusiteikimai — mieliausia man ta diena, kai mudu eisime savęs kūnu, protu ir jausmais gerinti, kartu vienas kitą pralenkdami. Tokių lenktynių iš manęs ir iš tamstos laukia šeima, parapija, tauta, tėvynė, žmonės ir pats Dangus. Dirbsime abu — geriausiai darbus atliksime, Tvėrėjo įtakoje būdami ir šių dienų psichologijos dėsnių prisilaikydami.

"Krikščionišku atsinaujinimu siekiame kartu būti geresniais žmonėmis ir geresniais Kristaus sekėjais... Tapdami geresniais krikščionimis, tapsime ir geresniais žmonėmis".

Kun. dr. Kęstutis Trimakas, šalia Ateities redagavimo, dirba kaip klinikinis psichologas Veteranų ligoninės psichiatriniam skyriuje, Hines, Ill. Įsigijęs doktoratą asmens eksperimentinėje psichologijoje, atliko klinikinį internatą. Priklauso Amerikos Psichologų, Illinois Psichologų ir Illinois Grupinės Psichoterapijos Sąjungoms.

Psichologijos pagrindinis įnašas psichinei sveikatai yra integravimo sąvoka. . . Be abejo, tobulas integravimas niekada nepasiekiamas. Visi stipriai idealistiniai interesai siekia jungti proto visumą. Principiniai gi religinis interesas, būdamas plačiausiai apimantis, gali tinkamiausiai pasitarnauti kaip integruojantis veiksnys.

Dr. Gordon Allport,
*The Individual and His Religion,*92.

Pažįstu dr. Joną Adomavičių ne tik kaip rūpestingą medicinos daktarą, bet ir kaip uolų žmoniškumo puoselėtoją, skelbiantį žmogaus kūno ir psichinės sveikatos dėsnius spauda ir radijo bangomis, besirūpinantį vaikų auklėjimu ir senelių globa. Įvertinu jo kaip visuomenininko - profesionalo pastangas.

Neabejoju, kad jojo straipsnis "Žmogaus tapimas — svarbiausias žmogaus atsiekimas" yra parašytas tuo pačiu uolumu, siekiančiu žmonių gerovės. Tam tikra prasme gera, kad jis atkreipė dėmesį į šiuo metu ateitininkų tarpe naujai žadinamą krikščioniškąjį atsinaujinimą. Nemaža galima pasimokyti iš to, ką jis savo straipsnyje parašė. Vis dėlto krikščioniškasis atsinaujinimas nebuvo jo suprastas. Tad pasistengsiu šiomis savo pastabomis krikščionišką atsinaujinimą paaiškinti, ypač kiek tai liečia to sąjūdžio ryšį su žmoniškumu. Tikiuosi, kad šis pokalbis pažadins mumyse visuose didesnį supratimą, norą bei pastangas tapti geresniais žmonėmis ir geresniais krikščionimis.

Žmoniškumo ir religijos santykio klausimas man pačiam buvo stipriai iškilęs prieš keletą metų. Tada savęs klausiau (cituoju iš savo užrašų): "Ar pirma mes turime tapti žmonėmis, kad atrastume Dievą, ar turime pirma atrasti Dievą, kad taptume žmonėmis?... Nujaučiu, kad visa tai vyksta kartu, palaipsniui; tapdami vis žmoniškesni, prisiartiname prie Dievo; atrasdami vis labiau Dievą, tampame pilnesniais žmonėmis". Prie to pridėjau šią pastabą: "Prieš atrasdamas tiesą - Dievą, žmogus turi pradėti panašėti į žmogų", t.y. turi būti bent kiek pabudęs būčiai bei jos prasmei ir bent kiek teigiamai jautrus gėriui — bet jau ir tai yra pradinis, kad ir primytyvus artėjimas prie Dievo.

Pasisavinau tada kažkurio krikščioniško mąstytojo mintį, kad mes **nesame,** bet siekdami vis labiau **tampame** krikščionimis (krikščionis šia prasme nereiškia pakrikštytąjį, bet kristonį — Kristaus

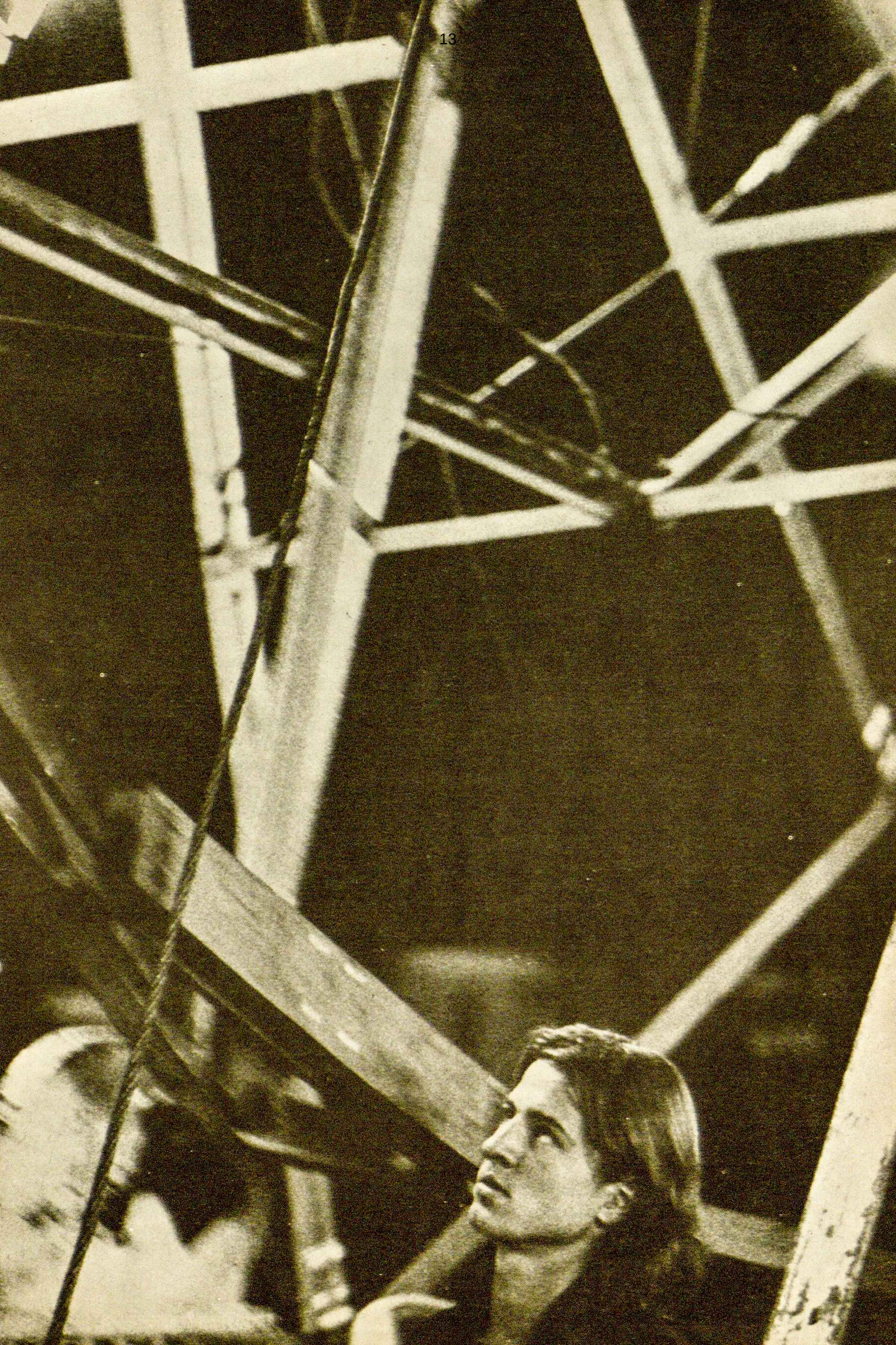

sekėją). Panašia prasme, mes,vis siekdami, tampame ir pilnesniais, brandesniais žmonėmis.

Savo gi straipsnyje dr. Adomavičius rašo: "Žmogus visų pirma turi būti žmoniškas — . . . tik tada galės jis puoštis lietuviškomis, katalikiškomis bei kitokiomis puošmenomis. . . Viskas priklausys nuo žmogaus tapimo žmogumi — savimi. . . Žmogaus buvimą su savimi — sava asmenybe aukščiausiai išsivysčiusi ir yra mano ir tamstos tikslas, čia ant žemės gyvenant. Tik žmogum tapęs, tu gali būti katalikas, ateitininkas, lietuvis, darbininkas. . . O ne atvirkščiai."

Iš to matome, kur mes sutinkame ir kur skiriamės. Sutinkame, kad žmogaus tikslas yra tapti pilnutiniu, brandžiu žmogumi. Skiriamės tuo, kad dr. Adomavičius teigia, jog tik žmonišku žmogum tapęs, po to gali būti kataliku, ateitininku, lietuviu; aš gi teigiu, kad tapdami geresniais krikščionimis ar lietuviais, tampame ir (žmoniškesniais) žmonėmis. Aiškiausiai skirtumas matosi ten, kur dr. Adomavičius sako, jog pirma reikia siekti žmoniškumo, o nemėginti "savo dvasią atnaujinti sektantiškai — pirma puoštis katalikiškomis spalvomis", taigi — ne krikščionišku atsinaujinimu. Aš gi esu įsitikinęs, jog krikščionišku atsinaujinimu siekiame kartu būti geresniais žmonėmis ir geresniais Kristaus sekėjais be jokio sektantizmo (šį atsinaujinimą laikome krikščionišku, t.y. tinkamu ir reikalingu visiems Kristaus sekėjams, ar jie būtų katalikai, ar protestantai, ar dar kitokie; šiom pastangom siekiam priartėti prie Kristaus ir tuo pačiu vis artimiau rištis su visais, kurie Jį irgi stengiasi sekti).

Dr. Adomavičius sakosi vertinąs psichologiją. Jis sako, kad, ugdant žmoniškumą, reikia naudotis psichologijos dėsniais. Tai teisinga. Su tuo sutinku (krikščioniškame atsinaujinime jų ne tik nevengiame, bet jais naudojamės). Tačiau turiu pastebėti, kad dr. Adomavičiaus tvirtinimas, jog pirma reikia tapti žmogum, o tik paskui gali kaip puošmeną užsidėti tautybę ar religiją, visai nesiderina su psichologija. Priešingai, psichologai įjungia religiją ir tautybę į žmogaus vystymąsi ir į žmogaus žmoniškėjimą (mūsų temos rėmuose čia svarstysime tik apie religiją).

(Nepaliesime čia ir neaiškaus dr. Adomavičiaus tvirtinimo apie Gamtą-Tvėrėją. Neaiškus šis teigimas tuo, kad gamtai, rašomai kad ir didžiąja raide, priskiriamas tvėrimo veiksmas, kuriam reikia asmeninio sąmoningumo. Kūrybinį sąmoningumą svariai analizuoja psichiatras dr. Silvano Arietti savo naujoje knygoje *Creativity: The Magic Synthesis,* Basic Books, 1976.)

Žmogaus vystymosi procese religija nėra "puošmena", kažkoks neesminis priedas. Kas ji yra, tiksliai nusako vienas labiausiai religiją studijavusių žymių psichologų dr. Gordon Allport savo knygoje *The Individual and His Religion* (žr. jo citatą mano rašinio pradžioj). Taigi žmogaus asmeniui vystantis — žmoniškėjant, religija gali būti pati tinkamiausia, jo visą asmenį jungianti galia, taigi ne puošmena po to, bet esminis ir svarbiausias žmogaus žmoniškėjimo veiksnys.

Allport nėra išimtis psichologų tarpe. Panašiai apie religiją (bendrai) ir apie krikščionybę (specifiškai) yra teigę visa eilė kitų žymių psichologų, pavyzdžiui, William James savo knygoje *The Varieties of Religious Experience,* Carl Jung (*The Undiscovered Self*), dr. Victor Frankl (*Man's Search for Meaning*, ir kitose knygose), Rollo May (*Man's Search For Himself*), dr. Thomas A. Harris (*I'm OK — You're OK*). Krikščioniškos meilės ir vidinės gelmės reikalą žmogui ypač iškelia Carl Jung (žr. *The Undiscovered Self,* 117, 123-124). Panašiai teigia William James aukščiau minėtoje knygoje.

Religija yra konstruktyvi, nes ji stiprina asmenį jo paties vertės ir pagarbos pajautime, padeda jam savimi pasitikėti, įgalina savo gyvenime užtvirtinti vertybes, o taip pat pagelbsti jam naudoti bei išvystyti jo paties moralinę nuovoką, laisvę ir atsakomybę.

Rollo May

Tai nėra sunkiai suprantama, jei krikščionybėje atpažįstame Kristaus pavyzdžiu ir mokslo skelbiamą žmogaus meilę kiekvienam žmogui — ne tik savo sebrui, bet ir svetimam ir net priešui. Pasaulinio masto istorikas Arnold Toynbee taip sako: "Krikščioniška meilė, kaip pati krikščionybė, yra kreipiama į visą žmoniją, be skirtumo, ir labiausiai užgiriama meilė yra ta, kuri apsireiškia svetimus ir priešus atjaučiančiais veiksmais" (*Study of History,* 320 psl.). Stengtis ta universalios meilės dvasia iš naujo persiimti — tai ir yra krikščioniškas atsinaujinimas. Negaliu net įsivaizduoti, kaip kas galėtų jam prikišti sektantizmą ar jo nelaikyti žmoniškumo puoselėtoju.

Nepuoselėja sektantizmo nei atsinaujinimo sąrašuose rekomenduojamos knygos, nes jos yra parašytos ta pačia universalios meilės dvasia. Kažin ar net prabėgom dr. Adomavičius yra su tom knygom susipažinęs? Pagal *Lietuvių Enciklopediją,* "sektantas pabrėžia skirtumus. . . niekinamai vertina ne savo bendraminčių nusistatymą, nepripažįsta jiems jokių nuopelnų" (XXVII, 212 psl.). Gi anuose sąrašuose esančių knygų tarpe yra ir nekatalikų autorių knygų (C. S. Lewis) ir nekatalikų pavyzdžių aprašymų (pvz., Wilkerson, *The Cross and the Switchblade*). O mano plane yra su laiku supažindinti "Ateities" skaitytojus ir su psichologinėmis knygomis (iš karto visko juk negalima atlikti).

Geriausia dr. Adomavičiaus rašinio dalis yra jo išdėstyti 10 žmoniškumo dėsnių. Juos galima rekomenduoti visiems tiek žmoniškumo, tiek krikščioniško atsinaujinimo siekiantiems asmenims. Jie atitinka ir Kristaus meilės dvasiai. Pavyzdžiui, penktame dėsnyje dr. Adomavičius sako: "kam nors šiandien aš padarysiu gerą darbą, visai tam žmogui nežinant". Jau prieš 2000 metų Kristus tą patį sakė: "Venkite daryti savo geruosius darbus žmonių akyse, kad būtumėte jų matomi" (Mato 6, 1). Šis posakis yra paimtas iš Šv. Rašto, kuriame yra užrašytas Kristaus nuostabus gyvenimas ir žmogaus meilės žmogui mokslas. Siūlymas Šv. Raštą skaityti remiasi tuo, kad tokiu būdu skaitantysis susidurtų su Kristaus pavyzdžiu ir raginimu kitus žmones ir Dievą mylėti. Visai nesuprantamas yra dr. Adomavičiaus teigimas "ir kokių niekų ten prirašyta vis to atsinaujinimo vardu. Patariame imti Šventą Raštą skaityti". Kodėl taip nuvertinti Šv. Raštą, labiausiai inspiruojantį ir giliausią žmonijos veikalą?

Iš kitos pusės, dr. Adomavičius pervertina neva psichologijos mokslu atrastus ir paremtus dėsnius, apie juos kalbėdamas, kaip apie "paskutinį žodį". Taip, deja, nėra. Jie nėra "paskutinis žodis". Jie nėra dar nei moksliškai įrodyti, o daugiausia tik pačių psichologų, teoretikų ir praktikų įžvalgos, kurias, kaip sudėtingus žmogaus gyvenimo dalykus, tiksliai moksliškai įrodyti sunku (taip yra ir su visais dr. Adomavičiaus suminėtais dėsniais).

Objektyviai ir kukliai psichologijos atsiekimus vertina patys šių laikų psichologai — ne mėgėjai, bet žymūs profesionalai; pavyzdžiui, dr. A. H. Maslow rašo: "Yra nuostabu, kiek maža empiriniai mokslai gali pasiūlyti apie meilę. Ypač keista yra psichologų tyla, nes lyg būtų tikimasi, jog tai yra jų ypatinga pareiga. . . Turiu prisipažinti, kad aš tai suprantu geriau dabar, kai pats šį uždavinį pasirinkau. Tai yra nepaprastai sunkus objektas bet kokioj tradicijoj. Ir tai yra trigubai sunku mokslinėj tradicijoj, . . kur ortodoksiško psichologinio mokslo įprastinės technikos yra labai mažai naudingos" (*Motivation and Personality,* 1954, 235-236 psl.).

Po 20 metų padėtis yra tik truputį pagerėjusi: ne moksliniais įrodymais, bet teoretikų ir praktikų įžvalgomis. Štai ką pasakė dr. Donald T. Campbell, vienas pirmaujančių psichologų - tyrinėtojų, 1975 - 1976 m. Amerikos Psichologų Sąjungos prezidentas, savo prezidentinėje kalboje: "(kaip žmonės turėtų gyventi savo gyvenimus, vaikų auklėjimo lyties, pareigos, kaltės, nuodėmės ir kituose panašiuose klausimuose) psichologija irpsichiatrija stokoja galios būti tikrai moksliškos, negali eksperimentuoti ar kitais būdais patikrinti jau išvystytų teorijų, taigi — negali skelbtis esanti tikrai moksliška ir dėl to turi ypatingo pagrindo kuklumui ir atsargumui, nesutinkant su tradicinėm tikėjimo sistemom šiuose klausimuose" (*American Psychologist,* 1975, December, 1103 psl.). Po ilgo argumentavimo jo kalbos išvada tokia: ". . . psichologijai šie yra svarbūs klausimai, kuriems mes turėtume skirti daugiau dėmesio, ir yra mokslinio pagrindo manyti, kad socialinės sistemos gili išmintis gali glūdėti tikėjimo sistemose, kurias socialinė tradicija mums perdavė" (1123 psl.; tarp kita ko — yra psichologų, kaip Rollo May, kurie nesidrovi Šv. Rašte surasti išminties).

Vakarų pasauly tokia pagrindinė tikėjimo sistema, kurios gilią išmintį dr. Donald T. Campbell prileidžia, yra krikščioniška. Jos šaltinis — Kristus. Krikščioniškas atsinaujinimas kaip tik ir yra pastangos persiimti Jojo dvasia, kuri apsireiškia gerais darbais ir kūrybingu gyvenimu iš meilės Dievui ir žmonėms (Lietuvoj šio gyvosios dvasios sąjūdžio ideologas prof. St. Šalkauskis skatino siekti šių penkių brandaus asmens savybių — idealo meilės, dorinio jautrumo, protinio gyvumo, pasiryžimo nuolat tobulėti ir optimizmo; žr. *Ateitininkų ideologijoj,*277-295 psl.; krikščioniško atsinaujinimo žmogiškai - krikščioniškai teigiama įtaka įžvelgiama susitelkimuose dalyvavusiųjų pasisakymuose; žr. *Ateitį,* 1976, 7 nr., 254-256; o taip pat šiame nr., psl.). Tapdami geresniais krikščionimis, tampame ir geresniais žmonėmis (tą tiesą pagrįstai iškėlė William James, savo knygoje *The Varieties of Religious Experience,* rašydamas apie krikščionybės herojus — žmonijos geradarius; apie žmoniškumo didingumą krikščionių artimo meilėje svarstė Sorokin savo veikale *Explorations in Altruistic Love and Behavior*).

Prie žmoniškumo priklauso ir pastangos kitus tiksliai suprasti. Dr. Adomavičiaus straipsny krikščioniško atsinaujinimo atžvilgiu to labiausiai buvo pasigesta. Jei jis vis labiau persiims jo paties kitiems rekomenduojamos knygos *On Becoming A Person* autoriaus pagrindine mintimi "leisti sau kitą asmenį. . . tiksliai suprasti, ką kito asmens teigimo prasmė reiškia jam pačiam" (18 psl.) ir bandys tiksliau suprasti siekiančius krikščioniško atsinaujinimo, jis — neabejoju — pajėgs juos įvertinti objektyviau ir palankiau.

Iš kitos pusės, universaliam krikščioniškam atsinaujinimui yra ne svetima, bet sava visa, kas yra tik žmoniška. Teisingai dr. Adomavičius atkreipė mūsų dėmesį ir į psichologų įžvalgas, kurios, nors ir nebūdamos "paskutiniu žodžiu", vis dėlto derinasi su krikščioniškąja tradicija, ją paryškina, papildo ir todėl yra verta žmoniškumo siekiančiųjų dėmesio ir pastangų. Ta prasme noriu dr. Adomavičių užtikrinti jo straipsnio paskutinio paragrafo žodžiais, kad jojo dešimts žmoniškumo dėsnių mums yra labai "prie širdies". Mes visi, tiesa, gal ne didvyriškai, bet pilkai ir kasdieniškai, stengiamės eiti ta nurodyta kryptim.

Be šaknų tvardos vilnija miražas

Marija Saulaitytė

Tuščiosios gatvės, kurios nakties valandomis
išsitiesia pilkos ir per tylios,
kažkieno jau apdainuotos

Lieka man, kurion jos sminga,
iškabinti tinkamų vardų lentas.
Juk tai kasnakt darau.

O rytą vėl bevardės tolsta jos
be galo ir be pradėjimo,
kurį joms duoti pabandžiau.

Brolis šaukia žemę
ir plėšia iš šerdies
šaknis kreivas.

Žemė nebejaučia
klaikios atminties
rankų šilimoj.

Be šaknų tvardos
vilnija miražas
seniau priprasto skausmo.

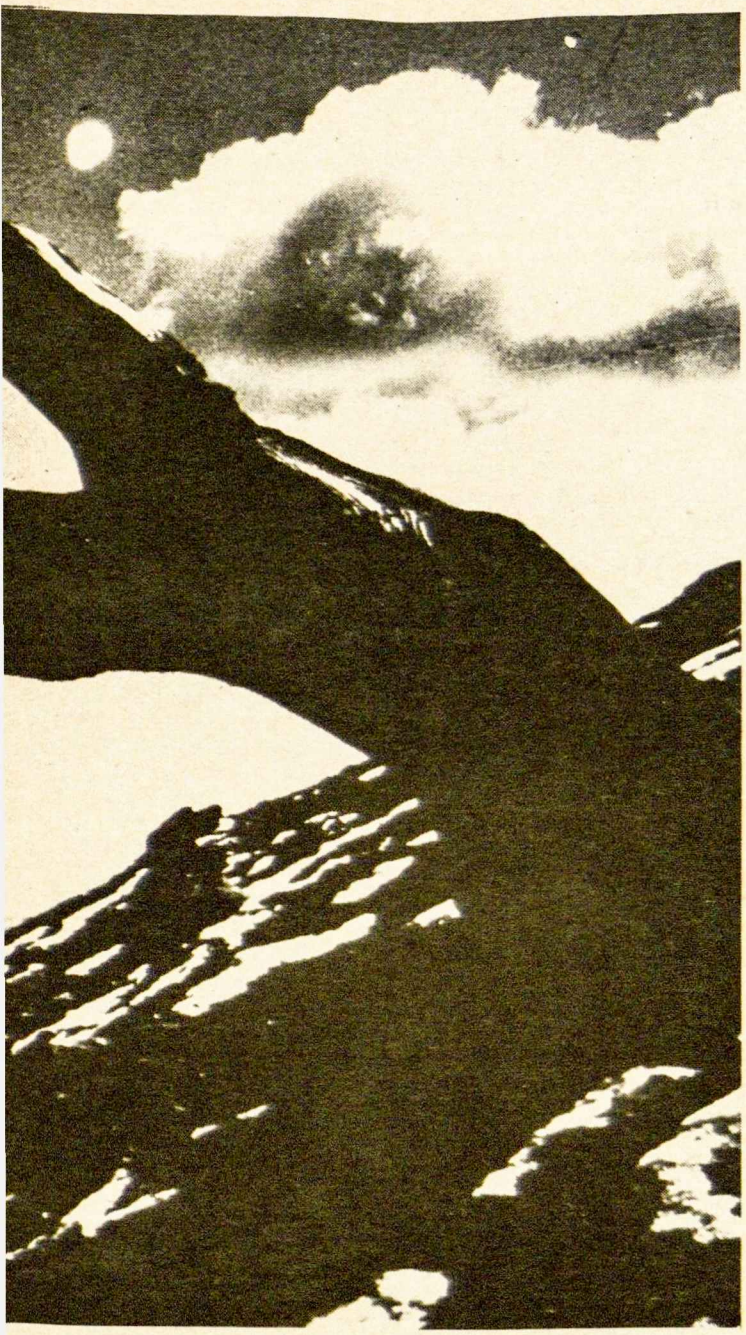

Kaip bespalvę priešpietės uždangą,
įkaitis blukina ankštį.
Jeigu laikas saulėjimu apsaugomas
nuo užsikirtimo, ir dienojime
jo eiga nuosekli,
lakštas po lakšto
mano juosvas gaubtas,
kažko nevertingo netekęs,
šviesės nuo tavo žvilgsnio.

Tada sužvilga tik mums matomas
kristalizuotas branduolys,
laužydamas dienos spindulį
valandą po valandos, neskubiai,
kol mes kartu.

Paskutinis prietemos kampas,
užsikabinęs už mėnulio rago,
nesavu balsu žada properšą.

Pripratę mes prie fenomeno,
mūsų minčių siunčiamo
iš gilios žemės į dangaus kvadratą.

Pasisiūsdinam aprangą, tinkamą
netikrai vilčiai, ir apdengiam
akis aušra dvelkiančiu šydu.

Pusrutuliu skrieja šviesos blyksniai,
mėnulio nešami kiton
šio nereikšmingo sapno pusėn.

Dar viena naktis
ir po jos sunkus pabudimas,
niekuo nežymimas dienos.

— — —

Mes būtume galėję pripažinti
gimimą, mirtį, tavo netekimą,
jei krypstanti saulė
nebūtų atsimušusi į langą
pusmėnuliu.

Dvilypis prieinamumas
vizijos ir iliuzijų
apakino mus ir pradžiai,
ir pabaigai, ir tavo netekimui,
palikdama tik artimus dalykus ir vaizdus
sąmonės lauke.

(Pilnatis išryškindavo tave,
bet pilnatis tebuvo saulės nedalia.)

Lydžiu todėl per stiklą
svyrančią šviesą
be ilgesio.

Stiklas vietomis tamsus.
Tenai matau save
ir savo sunkų kūną.

KODĖL JUOKĖSI MOTIEJUS

Vytautas Alantas

Šį mėnesį autorius švenčia 75 m. amžiaus sukaktį.

Ištrauka iš romano "Liepkalnio sodyba", kuriam siuzetas paimtas iš laisvosios Lietuvos ūkininkų gyvenimo.

Net ir senelis Motiejus kaip gyvas neatsiminė tokios gilios žiemos. Didelės pūgos nesiautėjo, bet kai po Kalėdų ėmė šalti ir snigti, tai su trumpomis pertraukomis snigo dvi savaites. Daiktais aplink trobas vėjas pripustė pusnis kone iki pastogių, sode agrastų krūmai ir aviliai dingo po stora sniego danga. Naktimis zuikiai apniko graužti vaismedžių šakas, ir Kostas keiksnojo neturįs šautuvo nuo jų apsiginti. Vyrai atkasinėjo takus kasdien ir itin turėjo daug darbo valydami diendaržį, kad gyvuliai galėtų išeiti atsigerti prie šulinio. Laukuose daubos susilygino su gūbriais: kiek akys apmeta plytėjo balta lyguma, paskandinusi pusnynuose ir sodybas. Kaimyno Šliurpos trobų kraigai kyšėjo, kaip įlinkusios karvių nugaros. Norgailos juokavo, kad meistrelis nuskęsiąs sniegynuose ir kad net ir jo dievukai neišgelbėsią... Keliuose rogės išmušė gilius duburius: kaimiečiai važiuodami nardėsi iš duobės į duobę...

Pavasaris išaušo pernelyg šiltas ir staigus. Balandžio pradžioje ėmė neatlaidžiai kaitinti saulė, ir papūtė drungnas vėjas. Atodrėkis dar būtų buvęs nieko, bet kai ėmė ir lynoti, tai prasidėjo toks polaidis, kad, regėjos, motina Gamta, tiek prikamavusi sodiečius per žiemą, sukruto ko skubiausiai nusimesti storą žiemos skrandą ir pradžiuginti artojus pavasario šiluma. Grauždamasis per patižusias dirvas, drumzlinas vanduo marmėjo upeliais į luomesnes vietas, paplisdamas tvenkinėliais, o Mergobala subangavo tikru ežeru. Pavasario drungnas dvelksmas veržliai sklido per laukus, naikindamas šalčio padarus ir skubėdamas pašlakstyti pievas ir miškus žaliais dažais.

Pajudėjo ir Pasartė. Upelis plačiai apsėmė arimus, o pro patiltę, ties gluosniais, marmėjo taip įniršęs, kad, regėjos, nuneš tiltelį su visu pylimėliu. Kostas žiūrėjo, pasirėmęs turėklų, ir džiaugėsi savo darbo vaisiais: vanduo iš Mergobalos ištekės, ir po mėšlavežio jis pradės kasti griovius pačioje pelkėje. Tačiau jo džiaugsmas ne ilgam; jis jaunas ūkininkas pastebėjo, kad dūkstanti Pasartėlė graužiasi po skardžiu, aukštoku kairiuoju krantu, kur praėjusią vasarą jis išvalė ir pagilino tėkmę.

— Pasartėlė visiškai pasiuto: ko gero ir mano svirnelį nusineš!— Kostas burbtelėjo sunerimęs, žvilgterėdamas į stovinčią ne per toliausia nuo kranto klėtelę.

Senelis Motiejus, kuris apsisukom atkiūtindavo ant tiltelio pasigrožėti potvyniu, matyt, manė panašiai ir, linguodamas galvą, kalbėjo:

— Dievo galybė! Tiek metelių išgyvenau, o tokio potvynio nepamenu. Pasartėlė niekad taip nesidraskė: mat, tekėjo lėkštesne vaga: išsiliedavo iš krantų ir pamažėl atslūgdavo, o dabar, kai pagilinai vagą, nebegali susivaldyt. Žiūrėk, ko gero Pinčiukas, apžergęs kraigą, ir tavo svirnelį pasroviui nujos! Sakiau, nereikėjo pelkės sausint ir velnio pykint, — senelio balse Kostas nugirdo lyg ir pasitenkinimą, kad seno vyro įspėjimai pildosi

Nuo tiltelio Kostas žvilgčiojo į svirnelį ir jam

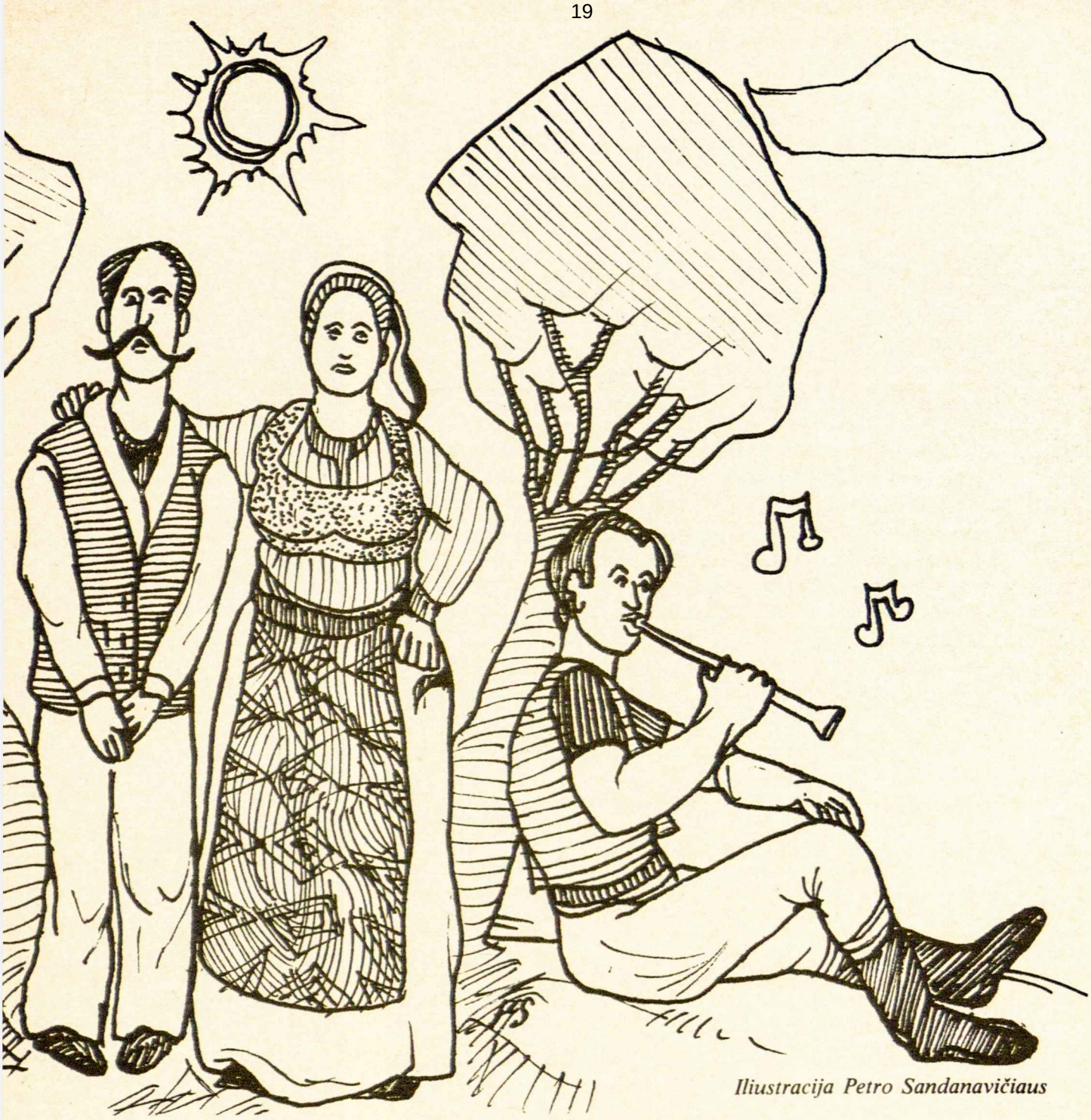

Iliustracija Petro Sandanavičiaus

pasivaideno, kad kartu su seneliu linksmai žvengia kraigo galuose besiveržią į erdves, atmetę galvas, papurusiais karčiais žirgeliai, kurie rodėsi, užpakalinėmis kojomis ir pačią klėtelę nuspirs į kitąpus Pasartėlės telkšančią koželką. Net ir Margis tupėjo, pakreipęs galvą, pastatęs ausis ir, lyg pritardamas seneliui, pašaipiai žiūrėjo į savo šeimininką.

— Lauk, po velnių! — Kostas atmetė koją spirti šuniui, bet šis kauktelėjo ir nėrė šalin. — Griausmas nemato tos klėtelės: Mergobalos velnias nujos, pasistatysiu naują! — jis galavosi įsikalbėti, kad tas senas pastatėlis jam nė motais, bet apsigręžęs vėl nesitvėrė apmaudu, kam nepasižiūrėjo ir nesutvirtino pakriaušės pernai vasarą. Senelio Motiejaus pašaipėlė jį itin erzino, atseit: — Sakiau, neprasidėk su tuo nusausinimu, Pinčiukas atkeršys! Neklausei, dabar turi! Kostas mėgino seneliui aiškinti, kad nelabasis čia nieku nedėtas, o kaltas staigus polaidis po gilios žiemos ir, lyg norėdamas pats senam vyrui įgelti, tarstelėjo:

— Žiūrėsim, kaip tamstos bitės bus išsilaikiusios po tokios žiemos?

— Apsibaladojau visus avilius: visur bitelės atsiliepė, gražiai išmiegojo po šiltais žiemos patalais! — Motiejus atsakė patenkintas.

Kostas rymojo ant tiltelio bejėgis ir svarstė, ar nebus metas pradėti kraustyti iš svirnelio grūdus ir mantą. Jis net naktimis atbėgdavo pažiūrėti, ar svirnelis dar nenuslinko nuolaidžiu.

Megobalos kipšas klėtelės "nenujojo", bet potvynis pakriaušę išgraužė atsakančiai. Apsidirbęs pavasarį, Kostas ketino krantą sutvirtinti ir pagaudais gabeno iš pasodybio akmenis prie pakriaušės.

Po mėšlavežio jis ėmėsi darbo su vaikėzu ir pusberniu. Ignacas, tvirtas, geltonūsis, neseniai iš

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

kariuomenės grįžęs bernas, buvo nagingas ir mėgo laidyti liežuvį. Jis turėjo pats pasidirbęs iš ožragio "klarnetą" su keleta klavišų ir siūlais priveržtu liežuvėliu. Savaitgalio vakarais, atsisėdęs po gluosniais, Ignacas išraitydavo visokių melodijų, bet daugiausia karišku maršų ir dainų. Liepkalnio moterys ir pusbernis su piemeniu negalėdavo jo atsiklausyti. Darbininkas jis buvo neblogas, tik Kostui labai nepatiko, kam bernas taip meiliai ir per drąsiai kartais nuglosto akimis jo žmoną.

Retkarčiais ateidavo ant tiltelio Agnė pažiūrėti, kaip sekasi darbas. Tuomet bernas atgydavo, varstydavo jauną moterį smailiomis akimis, kviesdavo į "talką" ir pliaupdavo visokius niekus. Toks berno akiplėšiškumas Kostui labai apeidavo, juo labiau, kad Agnė, užuot palaidaliežuvį sudraudus, kaip dera rimtai šeimininkei, pati juokaudavo ir, regėjos, skonėjosi to niektauzos tauškalais.

Ta diena Kostui ir Agnei įstrigo atimintin ilgam. Vyrai vertė akmenis į Pasartėlės vagą ir krovė eilėmis ties išgraužta pakriauše. Darbas buvo sunkus. Agnė žiūrėjo, kaip jis stumia užgulę didelį akmenį, nukĩmpusį į patižusį upelio dugną. Kostas ir pusbernis darbavosi rimtai, o bernas plepėjo, dviprasmiškai pašaipaudamas, kad vieni vyrai, be moteriškos pagalbos, esą netikšos ir kad, tik sijono padedami, pasidarą tikri vyrai... Kostas niūkė iš pašėlimo, galuodamasis užgniaužti kylantį pavydą. Ir tuomet įvyko nelaimė: jis persistengė ir suknupo ant akmens. Tą akimirką paskum jis visada atsimindavo: skaisčiai šviečia saulė, kvarkia koželkoje varlės, gandrai klega lizde epušės viršūnėje, o jis drypso, kaip pelų maišas, kniūpščias ant akmens ir negali pajudėti...

Visi sujudo, sukruto, tuojau buvo pakinkytas arklys, ir Agnė išvežė vyrą į Paąžuolius pas daktarą.

— Ar nesakiau, kad nelabasis atkeršys? Nereikėjo kišt snapo į tą Mergobalą! — Motiejus kalbėjo, Kostą išlydėdamas.

— Spiaut man į visas tamstos velniavas! Netrukus aš visas piktas dvasias iš tos pelkės išvaikysiu! — šįkart Kostas nebeištvėrė ir atkirto seniui įširdęs.

— Be reikalo taip karščiuojies, Kostai, — pastebėjo Agnė, išvažiavus iš kiemo.

— Jūs visi labai gudrūs, tik aš vienas mulkis! Tu įspėjai: nepersistenk! Senelis sakė:Bijok šėtono! Motina dejavo: nesausinus pelkę, atsiras daugiau darbo! Tėvas vėl kažko purkštavo...

— O tu norėjai būti pažangos didvyris, naujojo žemės ūkio savanoris kūrėjas, tai ko dabar pats pirkštauji? — Agnė pertraukė įsikarščiavusį vyrą.

— Atsiprašau, jokio didvyro medalio man ant krūtinės nekabinėk: aš tik noriu šį tą daryti, kad mums būtų geriau gyvent, štai ir viskas! Ir nėra čia ko iš manęs šaipytis! — Kostas atkirto apmaudingai.

— Gerai, gerai, nesiginčykime: tu viską gerai išmanai ir darai, tik nereikia persistengti. Kas iš to, kad besiplėšydamas sveikatą prarasi? Dabar svarbiausia, kad ko greičiausiai pasveiktum. Žiūrėk tu man, ilgai nesirk ir nepasidaryk kledaras: juk darbymetis gula ant pečių, — Agnė dviprasmiškai šypsodamasi žiūrėjo į vyrą.

— Nieko, tu rasi užvadą! — jis atsakė, nežiūrėdamas į ją.

— Užvadą? Kokį užvadą? — labai nustebusi, Agnė vėl atsigręžė į vyrą.

— Ar nėra jaunų vyrų? Manai, nematau, kaip Ignacas šaudo tave akimis? O žiūrėk, kaip jūs visos, pastačiusios ausis, klausotės to berno birbilo!

— Ignacas! — Agnė suprato, kur jis taiko, ir riktelėjo labai pasipiktinusi. — Nori, kad aš tą jo birbilą sulaužyčiau ir akis išplikyčiau, jei ant manęs akį užmeta?

— O tu žinai, kodėl aš gavau trūkį, žinai? — Kostas įsispyręs žiūrėjo žmonai į akis.

— Per daug užgulei akmenį, pati mačiau...

— Dėl to, kad man pasidarė pikta...

— Kad bernas užmetė ant manęs akį, cha, cha, cha! — ji kvatojosi atsiverstinai. — Nemaniau, kad tu toks pakvaišėlis!

— Žinau, tu visada nori būti gudresnė...

— Kam čia veidmainiauti? Ar tu pats nepaganai akies ant patrauklesnės moteriškos? Būdamas bernelis dainorėlis, ar iškęsdavai nebrūkštelėjęs kokiai mergšei per minkštą pašonę? Ar nesimušei prie Vingio ežero dėl kažkokios ūkininkaitės, rodos, Gražinos? Ar nesimeilinai Saliutei Nausėdžiuose? O kaip ten buvo su tavo kaimyne Antose? — Agnė šypsojosi, atsigręžusi į vyrą. — Juk buvai tikras pasiutkailis, nesigink.

— Iš kur tu taip viską žinai? — jis paklausė, sulaikydamas kvapą.

— Iš kur? Pasikalbu su Nausėdžių merginomis.

Kostas susigūžęs laukė paskutinio smūgio: dar aiškesnės užuominos apie Antosę, bet Agnė tylėjo, mįslingai šypsodama. Užuot laukęs, ką žmona daugiau pasakys, jis pats puolė:

— O tu pati ar buvai šventuolėlė? Ar nelakstei su berneliais?

— Šventuolėlė nebuvau, mėgau su berneliais padūkti, bet rūtų vainikėlio nepraradau: išsaugojau tau, pats žinai. O dabar, berneli, įsidėk savo kvailon galvelėn, ką pasakysiu: aš ištekėjusi moteris, tave myliu ir jokių užvadų man nereikia: man užtenka vieno smarkaus berno, tik tu ilgai nesirk ir nepąsidaryk kliunkis, supranti? — Agnė glūstelėjo prie vyro, šypsodama jam į akis.

— O jei aš ilgesniam laikui susirgsiu? Aš tave pažįstu: tu mėgsti pasimeilint...

— Būk ramus, aš palauksiu.

Agnės žodžiai vyrą apramino, bet nenuramino: jis nuogąstavo, kad daktaras nepaguldytų jo ligoninėn ilgesniam laikui.

— Taip kvailai įtarinėjama, aš turėčiau labai supykti ir tikrai supykčiau, jei būtum sveikas, o dabar argi pyksi ant besmegenio vyro, kuri iš pavydo trūkį gavo? — Agnė jį apkabino ir šnypštelėjo į ausį: — Būk ramus, gyk greičiau, aš lauksiu...

atvirai

NAUJA ATEITININKŲ AKADEMIKŲ SĄJUNGA: REIKALINGA AR NEREIKALINGA?

Jau seniai keliamas klausimas, ar nereikėtų įsteigti naują sąjungą jauniems sendraugiams ateitininkams, pavadinant Ateitininkų Akademikų Sąjungos vardu. Klausimas aktualus, nes patirtis yra parodžiusi, jog jaunieji ateitininkai, baigę studijas, į Sendraugių Sąjungą nesijungia ir iš ateitininkų veiklos pasitraukia. Kas daryti: steigti jauniems sendraugiams specialią sąjungą ar ieškoti kokių kitų veiklos formų, kurios juos pritrauktų prie ateitininkiško veikimo. Šis klausimas bus keliamas IX Ateitininkų kongrese. Ruošiantis jo svarstymui, "Ateities" redakcija pasiuntė klausimų 30 su viršum asmenų. Atsiliepė trys. Jų atsakymus čia spausdiname.

"Akademikų Sąjunga nereikalinga. Jaunieji į sendraugius neįsijungia ne dėl to, kad sendraugiai jiems 'per seni' ar neįdomūs, bet dėl to, kad jie patys yra ir seni, ir neįdomūs".

Jūsų nuomone, ar Ateitininkų Akademikų Sąjunga yra reikalinga ir kodėl?

Ne, nereikalinga. Todėl, kad jos suorganizavimas sendraugių problemos neišspręs, o tik pririš pustuzinį darbingų žmonių bereikalingam organizaciniam biurokratizmui. Jaunieji į ASS nesijungia ne dėl to, kad sendraugiai jiems "per seni" ar neįdomūs, bet dėl to, kad jie patys yra ir seni, ir neįdomūs, ir aplamai nelinkę į ideologinio pamušalo veiklą. Kitaip tariant, nesijungia į sendraugius ne dėl to, kad yra "per jauni", bet kad nesijaučia *ateitininkais.*

Kas būtų jos nariai? Asmenys tik ką baigę studijas iki 30 metų amžiaus? Iki 40 metų amžiaus?

Amžiaus riba — beprasmis reikalas. Jei tokia sąjunga įsisteigtų, tai galėtų jai priklausyti kas tik nori ir iki kiek nori. Jei dabartiniam 30-mečiui neįdomu su 45-mečiais "seniais", tai jam bus neįdomu ir po 15 metų su 60-mečiais. Ar tada steigsim "Subrendusių akademikų sąjungą"?

Kokia būtų jos struktūra? Formali, kaip ir kitų sąjungų, ar daugiau neformalaus pobūdžio? Kaip ši sąjunga veiktų tokiam New Yorke, palyginus su Chicaga?

Tokios sąjungos veikla galėtų būti tik Čikagoj — ir "federaliniu" mastu, t.y. per suvažiavimus, stovyklas.

Kokia būtų šios sąjungos paskirtis, kokie tikslai, uždaviniai ateitininkų sąjungos rėmuose?

Paskirtis būtų tas "jaunas, paklydusias aveles" prilaikyti po ateitininkų sparnu. Paprastai — tokia pati, kaip ir sendraugių.

Jei nepritariate Akademikų Sąjungos steigimui, tai kokią veiklos formą siūlytumėte jauniems sendraugiams patraukti?

Galima organizuoti tam tikrus renginius ASS ribose, programą specialiai taikant jai jaunųjų grupei. Faktinai net to nereiktų daryt, nes jaunieji kratosi senių tik nugėrimuose ir kitose linksmybėse. Gi rimtam akademiniam darbe — svarstybose to atplyšimo nėra. (Atrodo, lyg būtų, nes rimtų ir rimtai "veikti" norinčių yra mažai ir senių ir jaunių tarpe).

Manau, kokiai nors separatistinei jaunųjų "veiklai" galima rast vietos ir ASS ribose. Galima ir formaliai ASS kokį padalinį ar ad hoc grupę sudaryt — kas burtų ir rūpintųsi duot ASS susibūrimuose rimtos programos, kuri būtų įdomi ir jaunesniems.

Reikėtų iškast iš archyvų buvusio ASS pirmininko Antano Sužiedėlio pasiūlymus ASS struktūros reikalu. Jei jo kryptį tauta būtų priėmus, sąjungoje būtų vietos visiems, nes kiekviena grupė galėtų krutėt pagal savo interesus.

O ir, be to, yra pavyzdžių, kad jaunieji ir iš dabartinės šlubos sendraugių sąjungos pasidaro sau "namus" — imkit Toronto jaunimo "revoliucija" sendraugių skyriuje.

Dr. Kęstutis Keblys
Southfield, Michigan

"Ateitininkų Akademikų Sąjunga ne tik reikalinga, bet ir būtina. Ji suburtų patį pajėgiausią elitą".

Ateitininkų Akademikų Sąjunga ne tik reikalinga, bet ir būtina, jei mes norime išlaikyti ateitininkų organizacijoje studijas užbaigusį jaunimą. Man atrodo, kad ši Sąjunga suburtų patį pajėgiausią šio

laiko ateitininkijos elitą. Jai galėtų priklausyti ateitininkai akademikai maždaug ligi 40 m. amžiaus. Ši Sąjunga, kaip ir visos ateitininkų Sąjungos, turėtų veikti Ateitininkų Federacijos rėmuose, vadovaujantis ateitininkų principais.

Gyvenimo patirtis rodo, kad bendram organizaciniam darbe, esant dideliam amžiaus skirtumui, atsiranda neišvengiamų kliūčių.

Elena Razmienė
Lemont, Illinois

"Akademikų Sąjungos pagrindas nevisai realus. Nepriimu prielaidos, kad jauni 'akademikai' prie sendraugių 'nepritampa' ir todėl į jų gretas neįsijungia".

Ateitininkų Akademikų Sąjungos klausimas nėra naujas. Kiek atsimenu, jis buvo keliamas jau prieš penkiolika metų. Pagrindas tai minčiai, man atrodo, nevisai realus. Prielaida yra, kad jauni "akademikai" prie sendraugių "nepritampa" ir todėl į jų gretas neįsijungia. Tą prielaidą priėmus, Akademikų Sąjungos steigimas atrodytų neišvengtinas. Aš tačiau tos prielaidos nepriimu. Aš norėčiau teigti, kad jauni akademikai yra užimti naujų šeimų kūrimu, mažų vaikų auginimu, įsitvirtinimu naujuose darbuose ir t.t. Tai laikotarpis, kada jauni žmonės bando atrasti pusiausvyrą pasaulio jūroje. Tai atima laiko, energijos ir sveikatos. Reikalauti, kad jų interesas veiklai būtų toj pačioj įtampoj kaip anksčiau, kada atsakomybė buvo tik už save ir dažnai ribojosi pakenčiamais pažymiais universiteto suole, yra nerealu.

Jeigu pereitume sendraugių vienetų sąrašus, esu tikra, kad rastume ir vyresniųjų sendraugių, kurie neaktyvūs ar visai nubyrėję. Tat gal klausimą reiktų nuo ten pradėti svarstyti. Skaitydami **Ateitininkų vadovą**, (pp. 128-133) randame, kad sendraugių veiklos problema skundžiamasi beveik nuo pat sąjungos įsteigimo. O Lietuvoje gi į tą veiklą dar labiau skatino politiniai motyvai, kurie šių dienų "akademikui" nebeegzistuoja.

Man atrodo, kad jauni "akademikai", atradę gyvenimo pusiausvyrą, grįžta į veiklos darbą. Gal jų ne tiek gausu, kiek studentų stovyklose, bet juk ir ten ne visi suplaukdavo tyrų veiklos motyvų vedami: ne vienas važiavo merginą/vyruką sutikti, alutį nugerti, bendrai pasilinksminti. (Visa tai gerai, bet tai dar ne **veikla** — tai socialinis gyvenimas, kurį jauni "akademikai" dabar randa savo asmeninių draugų tarpe.) "Aktyvistų" iš idėjos bei įsitikinimo ir tada nedaug atsirado (nepaisant, ką mūsų organizacinė propaganda skelbė apie vadus ir jų ugdymą, faktas lieka, kad tokių turėjome ir turime nedaug.) Išėjus iš studentų į "tikrąjį pasaulį", kuriame nebežaidžiama, o gyvenamas gyvenimas, nubyrėjo "džiaugsmų ieškotojai", kurie kiekvienos jaunimo organizacijos gretas laikinai išpučia, nes tam amžiuje tai priimtina socialinio gyvenimo forma. Be to, studentijos rūpestis dažniausiai ribojasi savimi. Jų rūpestis Lietuvių Bendruomene, šeštadieniněm, tėvų komitetais, parapijomis ir t.t. yra atsitiktinis, kai "akademikams" tie rūpesčiai darosi gyvybiškesni ir realesni. Mano nuoširdi nuomonė yra, kad prisegimas naujos etiketės tai grupei žmonių nepakeis jų gyvenimo realybės ir žmogiško ribotumo.

O jeigu ši sąjunga ir įsisteigtų, ką ji veiktų? Aš nematau nei vieno specifinio tikslo, kurio negalėtume atlikti dabar egzistuojančioj sendraugių sąjungoj. Nenorėčiau galvoti, kad esame tokie vaikiški, kad bijome "sendraugių" vardo. Pagaliau, kurie dalyvaujame sendraugių stovyklose, matome, kad kartos labai gražiai bendrauja ir jų skaldymas ne praturtintų, bet priešingai... Ypač Amerikos gyvenime gana kartų izoliavimo ir taip. Kodėl mes turime pasisavinti tą nevykusį socialinį reiškinį savo organizacijoje?

Sendraugių organizacijos uždavinius matau du: 1. dvasinis ugdymasis, ir 2. jaunimui užnugario sudarymas globėjų, tėvų komitetų, stovyklų rengimo ir kitomis formomis. Šie uždaviniai tinka visiems amžiaus sluoksniams, ypač akademikams darbas su jaunimu. Tad antrojo vykdymas gana aiškus. Pirmajam siūlyčiau naudotis mažų diskusinių būrelių metodo: dažniau sueiti, pasidalinti visų perskaityto straipsnio ar knygos įspūdžiais. Tuo būdu galima būtų prisitaikyt visų kartų ir gyvenimo būdų interesams.

Pagaliau neapsunkinkim jaunų šeimų neužtarnautais kaltės jausmais, kad iš veiklos traukiasi. Tegu savo jėgas telkia į savo jaunas šeimas, o su laiku grįš į platesnę areną. Dirbtinai veikėjauti nei vieno neišvarysime ir nepriviliosime, jeigu veikėjauti reiks kitos pusės "babysitinimo" sąskaiton.

Lilė Gražulienė
Westland, Michigan

"Akademikų Sąjunga nereikalinga. Problema ta, kad tik ką baigę studijas akademikai savo dvasia nesijaučia esą ateitininkais".

Mano nuomone, Akademikų Sąjunga yra visiškai nereikalinga. Aš manau, kad problema yra ne ta, kad ką tik baigę studijas akademikai neturėtų prie kur prisijungti, bet problema yra, kad savo dvasia, gal būt, nesijaučia esą ateitininkais.

Ateitininkų Federacijos valdybos atsišaukime (*Ateitis,* 2 nr., 38 psl.) sakoma: "Ateitininkiška dvasia turi mus lydėti nuo jaunystės aušros ligi senatvės saulėlydžio". Kai ta dvasia širdyje yra, tai nėra problemos prie ko prisijungti, nėra problemos nei

veikimo dirvos surasti.

Naujos sąjungos steigimas man primena sūnų, kuris, turėdamas savo kambarį tėvo name, dar prašo, kad jame iš kiemo pusės prie namo pristatytų atskirą kambarį su privačiu įėjimu.

Klausimas, kaip įtraukti jaunuosius sendraugius į veiklą. Aš galvoju, kad vienas iš būdų, tai sudaryti skyriuose sendraugių valdybas iš jaunųjų akademikų. Tas šiais metais įvyko Toronte, kur sendraugių valdybą sudaro jaunieji akademikai ir, atrodo, kad tuo klausimas lyg ir išsisprendė. Į sendraugių susirinkimus pradėjo lankytis ne tik jaunieji akademikai, bet ir studentai. Mano nuomone, atskiros Akademikų Sąjungos steigimas problemos ne tik neišrištų, bet ją dar labiau sukomplikuotų.

Vincas Kolyčius
Torontas, Kanada

"NEGALIU ATSIMINTI LAIKŲ, KAI AŠ NEBUVAU ATEITININKU".

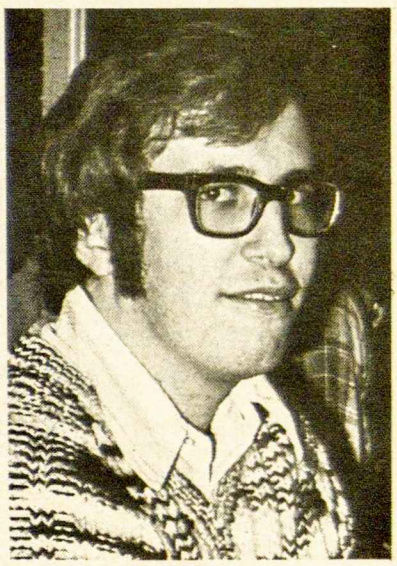

Pokalbis su Studentų Ateitininkų Sąjungos pirmininku Sauliu Girnium

Kokie motyvai skatino Tave sutikti vadovauti Studentų Ateitininkų Sąjungai?

Nors ir žinau, kad taip negalėjo visada būti, negaliu atsiminti laikų, kai aš nebuvau ateitininku. Nors tiksliai nesu bandęs apskaičiuoti, spėčiau, kad esu praleidęs bent pilnus metus ateitininkų stovyklose, kursuose ir kituose parengimuose. Išbuvęs tiek laiko, savaime jaučiu didelį artimumą organizacijai, kurioje esu praleidęs tiek laimingų dienų. Tuo pačiu atrodo, kad per tą visą laiką vis eidavau vienokias ar kitokias pareigas, pirmininkaudamas kuopai ar draugovei, būdamas SAS Valdybos narys ar SAS Kontrolės Komisijos narys ar kitaip dalyvaudamas veikloje. Būdamas žmogus, kuris mėgsta keliauti, esu su retom išimtim dalyvavęs visose studentų ateitininkų bendruose parengimuose jau beveik dešimt metų. Per tą laiką esu asmeniškai susipažinęs su dauguma studentų ir aplamai gerai suprantu studentų sąjungos reikalus.

Per paskutinius porą metų vis sunkiau ir sunkiau darosi surasti narių valdyboms (čia kalbu ne tiktai apie SAS, bet apie visas tris sąjungas). Jau daugelį metų esu įvairių žmonių vis raginamas perimti SAS Valdybą, bet, kaip ir beveik visi kiti, atsisakiau, nes turėjau pakankamai kitų darbų. Tačiau šią vasarą, būdamas vadovu MAS stovykloj Dainavoje, apsiėmiau darbą — surasti MAS Valdybą. Tai darydamas, supratau, kad turiu taip pat pagalvoti ir apie SAS, kuri net ilgiau buvo turėjusi gan silpnas valdybas. Įsitikinęs, kad Clevelandas perims MAS, ir pasikalbėjęs su keliais asmenimis, suradau, kad man nebūtų sunku sudaryti valdybą Chicagoje, tad nutariau kandidatuoti į SAS valdybą. Negaliu sakyti, kad šįmet turėčiau mažiau kitų rūpesčių, bet jaučiau, kad buvo būtina, kad kas nors perimtų SAS per suvažiavimą, kad nesikartotų pereitų metų suvažiavimo (be naujos valdybos) atvejas.

Kokia Studentų Ateitininkų Sąjungos padėtis? Kokios "silpnos vietos"? Kokie pragiedruliai?

SAS dabartinė padėtis yra gana silpna. Šiais metais tiktai Toronto ir Chicagos draugovės veikia gerai. Clevelando ir Detroito draugovės dar šiek tiek veikia, bet kitur veikla yra buvusi silpna ar beveik neegzistuojanti. Paskutiniu laiku vienintelis džiuginantis reiškinys yra New Yorko draugovės atsistatymas. Pereitų metų valdybai išvažiavus į kitas kolonijas, veikla prasidėjo tiktai kovo mėnesį, bet atrodo, kad ji bus sėkminga ateityje. Aplamai paėmus, silpniausios draugovės yra Rytų pakraštyj, kur ir moksleivių veikla yra silpnesnė negu praeityj. Didžiausias nusivylimas yra Bostono draugovė, kuri pereitais metais buvo viena iš stipriausių draugovių, bet šįmet beveik visiškai nustojo veikti.

Pagrindinė bėda su SAS yra, kad draugovių veikla, išskyrus kelias išimtis, yra visiškai sunykusi. Ji turėtų būti centrinė, o stovyklos ir kursai tiktai pagelbiniai veiklos momentai — teikti žinių ir aplamai paskatinti veiklą — būti akstinas draugovių platesnei veiklai. Draugovėms susilpnėjus, stovykla yra perėmusi per didelį vaidmenį, ir bijau, kad SAS gali nueiti kelią, kurį Lietuvių Studentų Sąjunga nuėjo. Kadaise LSS buvo labai stipri organizacija, kuri turėjo aktyvius skyrius visose kolonijose ir dėl kurios vadovavimo vyko aršios kovos tarp ideologinių organizacijų. Tačiau LSS skyrių veikla pamažu pranyko, ir ji liko organizacija, kuri kasmet sušaukia

suvažiavimą viešbutyj, kur 500 ar daugiau studentų ir studenčių linksminasi. Paskaitų ar rimtesnės programos daugiau beveik nebandoma turėti, nes aišku, kad mažai kas dalyvautų. Studentų stovyklos, deja, gali ateityj pasidaryti panašios, jei draugovių veikla daugiau sunyks. Yra jau nemažai žmonių, kurie atvažiuoja į stovyklas tiktai pramogauti ir nenori net eiti į paskaitas ar dalyvauti stovyklos programose. Jų įtaka yra nemaža, ir, jei nebūtų branduolys narių, kurie nebūtų per moksleivio dienas įsigilinę į ateitininkus, stovyklos jau, tur būt, būtų panašios į LSS suvažiavimus.

Vienas teigiamas reiškinys yra, kad studentai bent iš dalies grįžta į buvusią tradiciją, kad nariai, įsigiję bakalaurus, vis tiek dalyvauja studentuose ir vyksta į stovyklas. Ši tradicija buvo ilgai nusistovėjusi, kol dingo nemaža dalis vyresniųjų studentų po 1969 metų vasaros Lake Ariel, kur dėl "puikios dvasios" išlaikymo buvo nuspręsta neįleisti į stovyklą savaitgaliui gana daug jau studijas baigusių studentų. Aš nenoriu teigti, kad tas įvykis nulėmė viską, bet jis lieka, kaip tas paskutinis šiaudas, kuris nulėmė vyresniųjų dingimą iš studentų veiklos.

Didžiausias nusivylimas veikla yra draugovių nerašymas SAS Valdybai. Tiktai Chicagos ir New Yorko draugovės yra atsiuntusios bent kokių žinių apie savo veiklą. Iš kitų draugovių mes nesame gavę jokių žinių, net apie pusę draugovių nėra atsiuntusios narių adresų sąrašus, nors mes rašėme bent tris laiškus ir keletą kartų kalbėjomės telefonu. Įsitikinome, kad vienintelis būdas gauti žinių apie draugoves yra skambinti telefonu ir pasikalbėti.

Kokie jūsų SAS Valdybos planai?

Šiais metais visas ateitininkijos dėmesys yra nukreiptas į ateinantį Kongresą Darbo dienos savaitgalį Clevelande, tad savaime ir šių metų SAS veikla nukrypsta į Kongresą. Valdyba nutarė nesuruošti atskiros metinės temos, bet pasiūlė draugovėms dvi temas: 1. susipažinti ir padiskutuoti temas, kurios bus pateiktos Kongreso metu ir 2. susipažinti su neseniai išleista Prano Dovydaičio monografija, kurioje labai plačiai yra apibūdinta ateitininkijos istorija iki 1940 metų. Atrodo, kad draugovės per daug dėmesio nekreipė į šiuos pasiūlymus. Daugiausia pritarimo gavo atsinaujinimo tema, tur būt, dėl to, kad kun. K. Trimakas ją taip aktyviai stūmė. Montrealio, Clevelando ir Chicagos draugovės turėjo savaitgalines rekolekcijas. Kitos kongreso temos nebuvo visiškai diskutuojamos. Tiktai Toronto draugovė susirinkime supažindino narius su Dovydaičio monografija.

SAS valdyba per pavasarinius kursus, kur dalyvavo daugiau kaip 50 studentų ir studenčių, ir aplinkraščius **(Gaudeamus)** stengiasi visus narius supažindinti su Kongreso programa. Planavome kartu su New Yorko draugove ruošti pavasarinius kursus Rytų pakrašty per "Memorial" dienos savaitgalį, bet dėl įvairių priežasčių jie bus atidėti iki ankstyvo rudens.

Sutrumpinta vasaros stovykla įvyks prieš patį Kongresą. Tenai studentai galutinai susipažins su Kongreso programa ir jai pasiruoš. Tačiau, reikia apgailestauti, kad šįmet jau bus treti metai iš eilės, kai studentai neturės savo pačių savaitės ilgumo stovyklos. Prieš porą metų buvo bendra kongresinė (jubiliejinė) stovykla, o pernai Šokių šventė privertė sutrumpinti stovyklą, kaip ir šįmet reikės dėl Kongreso. Nors ir stovykla neturėtų būti svarbiausias visų metų punktas, jos vertė nėra ginčijama, ypač kai draugovių veikla yra labai silpna. Mano manymu, viena iš svarbiausių priežasčių, kodėl Rytų pakraščio veikla yra taip susilpnėjusi, yra toji, kad jos draugovių nariai dažniausiai nevažiuoja į bendrus SAS veiklos punktus — kursus, suvažiavimus, stovyklas. Užsidarę savo kolonijose, nariai neranda prasmės savo veiklai ir gan greitai nusivilia ir sustoja veikti. Susipažinimas su kitais ateitininkais iš kitų miestų skatina veiklą ir kelia entuziazmą, kad ne tiktai jie vieni turi tuos pačius idealus ir rūpesčius. Tai ypačiai tiksliai išaiškina Bostono draugovės veiklos sunykimą.

Kokie specialūs studentų ateitininkų uždaviniai prieš Kongresą?

Studentai neturi jokių specialių uždavinių prieš Kongresą. Kaip minėjau, SAS valdyba per aplinkraščius, kursus ir vasaros stovyklą bando ir bandys iš anksto studentus supažindinti su temomis, kurios bus per Kongresą diskutuojamos. Studentams didžiausia proga pasisakyti bus per ketvirtadienio ir penktadienio konferencijas, kur bus diskutuojami tokie klausimai: "Ar verta įsteigti 'jaunų akademikų' sąjungą?", "Ar reikia atskirti jaunučius nuo MAS?", "Kaip reikėtų pakeisti finansinę struktūrą, kad būtų pakankamai pinigų sąjungų veikalai?" ir t.t. Šie klausimai savo esme yra svarbesni studentams negu sendraugiams, tad lauksime konkrečių pasisakymų ir rezultatų iš studentų tarpo.

Kas specialiai studentams Kongrese?

Per patį Kongresą studentai turės tiktai vieną atskirą paskaitą, kurią skaitys dr. Elona Vaišnienė, tema — "Kultūrinės ateitininkų veiklos perspektyvos išeivijoje ir įsipareigojimai ateičiai". Visi kiti programos punktai bus lygiai taikomi visiems. Laukiu, kad studentai nebijos pasireikšti bendrose diskusijose, bet, sprendžiant iš Jubiliejinės stovyklos, kur sendraugiai (dažniausiai tie patys) dominavo visas diskusijas po paskaitų, dažnai net duodami savo pačių trumpas paskaitėles, bus ypačiai svarbu turėti gerus moderatorius, kurie pajėgs vadovauti diskusijoms taip, kad visi galėtų pasisakyti. Ši problema bus dar net svarbesnė moksleiviams, nes, kaip esu pastebėjęs, su retom išimtim diskusijas studentuose dominuoja vyresnieji studentai, kurie jau yra įsigiję bakalaurus, o pirmų ir antrų metų studentai dažniausiai tik tyli.

ATSINAUJINIMO PRADINĖ PATIRTIS

Montrealio ateitininkai ir Chicagos studentai pasisako apie krikščioniško susitelkimo dienas

Chicagos studentų ateitininkų draugovės krikščioniško atsinaujinimo dieną (iš kairės): Dainė Narutytė (draugovės pirmininkė), Rasa Olšauskaitė, Edis Razma, susikaupimo vadovas kun. dr. Kęstutis Trimakas, Linas Rimkus ir Loreta Stončiūtė.

Joliete

Krikščioniško atsinaujinimo diena buvo surengta Chicagos studentams ateitininkams dr. Antano ir Elenos Razmų rezidencijoje balandžio 24 d. Vadovavo kun. dr. Kęstutis Trimakas. Dalyviams ypač patiko "šv. Mišios, kuriose buvo galima susikaupti", "labai įdomios temos (įkalbėtos juostelėn)", "kad buvo vadovas, susipratęs ne tik dvasinėje, bet ir kitose srityse". Aprašymas spausdinamas šiame "Ateities" numeryje, "Veiklos" skyriuje.

Man paliko labai gerą įspūdį. Labai retai šiom dienom pasitaiko proga palikti savo kasdieninius rūpesčius ir visiškai atsiduoti asmeniniam, dvasiniam pasitobulinimui. Buvo gera proga išsikalbėti dvasiniais klausimais, išgirsti, ką kiti galvoja, kokias problemas bendraamžiai ir idėjos draugai turi, palyginti su savo neaiškumais ir tada kartu išspręsti.

Loreta Stončiūtė

Šis susikaupimas paliko man labai ramią, net pailsėjimo nuotaiką. Man davė progą pagalvoti apie savo tikėjimą ir apie savo gabumus ir menkumus. Vieną žingsnį žengiau, save geriau suprasdamas... Man paliko labai panašų įspūdį, kai aš gimnazijoj dalyvavau rekolekcijose ir tikrai mano gyvenimo kelią pakeitė.

Edis Razma

Susikaupimas buvo labai vertingas, nes davė progą pagalvoti apie tokius dalykus, apie kuriuos negalvoju arba neturiu laiko pagalvoti kasdieniniame gyvenime... reikėtų apie religiją dažniau pagalvoti.

Studentė

Buvo įdomu susikaupti, pasijuokti ir galvą patrinti, kai reikėjo ką nors sau išspręsti. Man buvo labai laikas susikaupti, nes reikėjo man nuo namų atitrūkti... Buvau pavargusi fiziškai ir po "skubios" ir įtemptos savaitės buvo sunku dvasiškai ir fiziškai atsileisti. Bet jaučiuosi, kad pavyko.

Studentė

Bendrai, yra labai sveika retkarčiais atsitraukti nuo kasdieninio gyvenimo rūpesčių ir, atsitraukus, rimtai pagalvoti ir pamąstyti apie save, savo draugus-kaimynus, savo aplinką ir kaip aš galėčiau visa pagerinti. Aš retai kada tikiuos, kad aš staiga būsiu įkvėptas kokios neapsakomai stiprios dvasios, bet tik ieškau to ramumo, kurio dažniausiai randu per šitokius įvykius. Tas ramumas man yra reikalingas apmąstyti gyvenimą ir Dievo vietą bei reikšmę jame.

Linas Rimkus

Montrealyje

Susitelkimo savaitgalis buvo suruoštas studentams, moksleiviams ir sendraugiams kartu kovo 11-13 d. Vadovavo ses. Onutė Mikailaitė iš Putnamo, Conn., JAV. Dalyviams ypač patiko "skaidrių montažas", "ses. Onutės paaiškinimai", "minčių pasidalinimas",

"...proga giliau pažvelgti į gyvenimą, pagalvoti, paprašyti Dievą, kad suteiktų jėgų, kad lengviau galėtume priimti mums jo skirtus planus".

"bendros maldos". Savaitgalio aprašymas buvo atspausdintas "Ateityje", gegužės nr., 000 psl.

(Kas ypač patiko?) ... kad daug jaunimo susirinko šiam susikaupimui, ne tik suaugę.

Mūsų susikaupimo savaitgalis Montrealyje man padarė didelį įspūdį. Susirinkimai buvo skirtingi nuo kitų pasikalbėjimų su ateitininkais, nes šitas susitelkimas buvo daug gilesnis ir dvasiškesnis. Aš pamačiau, kad žmonės gali atvirai apie Kristų kalbėtis ir bendrai melstis.

Paulius Mališka, 17 m.

Labai įdomu, nes mes neturėjome klausyti vieno ar dviejų paskaitininkų, bet ir patys turėjome prisidėti prie susikaupimo.

Galėjome nutolti nuo materializmo ir komercinio pasaulio ir pabūti kartu kelias valandas, neskubant... Nuoširdžiai išsikalbėjome apie mūsų tikėjimą ir kt. Mano asmeninė nauda — gilesnis religijos ir jos istorijos supratimas... Atvėrė akis ne tik apie Kristaus gyvenimą, bet per evangelijas ir apie žydų civilizaciją. Ypač naudingi buvo namų darbai ir Kryžiaus keliai.

16 metų moksleivė

Kaip bendras darbas, taip ir bendra malda organizacijos narius labiau suartina, nežiūrint amžiaus skirtumo.

Bendroje maldoje turėtų dalyvauti daugumas organizacijos narių. Kai atvykus pamatai tik dalį, pajunti, kad kažin ko trūksta, o kartu ir gaila, kad žmonės neįvertina bendros maldos, kuri visiems tikrai yra reikalinga. Atvykusiųjų būrelyje matėsi gilus susikaupimas.

Julija Adamonienė

Dalyvavau tik sekmadienio šv. Mišiose ir konferencijoje, kurioj seselė Onutė supažindino mus su žmogaus širdies matavimais, talpumu gėriui ir blogiui... Jau ta viena paskaita praturtina klausytoją nekasdieniškomis mintimis, kurios verčia susimąstyti ir sustoti prie savojo *aš* ir Kūrėjo santykio. Viskas, kas primenama su meile ir šventumu, rodos, klausytoją pataiso, papildo, pašventina.

59 metų sendraugis

Galėjau pagalvoti, kur aš einu ir ką aš darau. Turėjau laiko susikaupti, apsižiūrėti, kur aš stoviu.

Joana Adamonytė

Tas susikaupimo vakaras man buvo vertingas, nes jis man davė laiko pamąstyti apie tokius gyvenimo klausimus, kaip "Kas aš esu ir ką čia veikiu?" ... apie save, savo praėjusius išgyvenimus, apie savo elgesį su kitais ir apie savo santykį su Dievu.

Kristina Mališkaitė

Kasdieniškas mūsų gyvenimas yra pilnas visokių rūpesčių — vieniems rūpi darbai, kitiems mokslas ir t.t. Mes neturime laiko giliau pagvildenti religinių klausimų, kurie liečia mūsų gyvenimą. Susitelkimo savaitgalis šiam tikslui duoda progą, vietą ir laiką.

Vida Žitkutė, 22 m.

Primena paralelę su vieną kartą populiariu galvojimu: kaip "tėvai yra vaiko draugai", taip ir "Kristus yra mano draugas". Pirmu atveju tėvai nusekė vaikus; šiuo atveju Kristus sužmoginamas, beieškant tiesiogiai asmeniškos priklausomybės.

58 metų vyras

Susikaupimas leido man sustoti kelioms minutėms ir susitelkti, pagalvoti apie ateinančias šventes ir apie savo gyvenimą šiame pasaulyje. Galėjau peržvelgti savo kelią ir nuspręsti jo tolimesnę kryptį.

Julija Adamonytė, 17 m.

Leido susikaupti ir pamąstyti apie savo gyvenimą iš visų pusių... pagalvot, ką reikėtų padaryti, kad mano gyvenimas būtų toks, kokio aš visada norėjau, ir ar siekiu savo tikslų, kad jie išsipildytų.

Irena Adamonytė

Dar vienas įrodymas, kad žmogus visuomet ir visur ieško atsakymo į neatsakomą klausimą — Dievą. Gamtos grožis (skaidrės), meniškas žodis, bendra malda teikė dvasinio poilsio be atsakymų.

58 metų vyras

Skaidrėse pamatai, koks gražus Dievo sukurtas pasaulis. Žydinčias gėles ir vandens verpetus galima lengvai palyginti su gyvenimo džiaugsmais ir sunkumais. Kartu pajusti, kad gyvenimas nepriklauso vien nuo žmogaus planų. Dažnai pasirodo mums nežinomi Dievo planai. Kaip upelio bėgantis vanduo neša į vandenį įkritusį lapą, kuris kartais labai stengiasi užsilaikyti, įkliuvęs tarp šakų, bet smarkesnė banga vėl nuneša į kitą vietą, taip ir žmogus, nežinodamas Dievo planų, kuria savus, kuriuos visai netikėtai Dievas pakeičia.

Buvo proga giliau pažvelgti į gyvenimą, pagalvoti, paprašyti Dievą, kad suteiktų jėgų ir laimintų mūsų darbus kad lengviau galėtume priimti ir Dievo mums skirtus planus.

Julija Adamonienė

Nors labai norėtume, kad tokį susikaupimą visi įvertintų ir į jį atsilankytų, deja, taip nėra. Tačiau jaučiau, kad Dievas gali tokį susikaupimo savaitgalį panaudoti, paliesdamas tuos žmones, kuriuos Jis iš anksto jau buvo tam paruošęs.

Vida Žitkutė, 22 m.

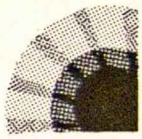

TIKĖJIMO EGZAMINAI — ČIA IR UŽ GELEŽINĖS UŽDANGOS

Rėda Ardytė

Žmogus, apsisprendęs būti krikščioniu, priima Dievo žodį savo gyvenimo kelrodžiu ir stengias visu savo gyvenimu jį sekti. Kitaip sakant, jis liudija Dievo žodį. Jei būtų tikinčiojo nuolatinis ryšys su Dievu, kuris yra tiek stiprus, kiek pats tas tikėjimas turėtų būti gilus, kiek pati meilė Dievui turėtų būti tvirta. Nuolatinis tobulėjimas, gilinimas savo pažinimo tą ryšį nuolatos tvirtina ir artina prie Dievo. Mes esame arčiausia to, ką geriausiai pažįstame.

Laisvajame pasaulyje (pvz. JAV) mes galime patys apsispręsti, ar mes norime ryšius su Dievu tvirtinti ir tobulinti, ar ne. Mes čia galime lankyti bažnyčias, dalyvauti katalikiškose organizacijose, rašyti į religinę spaudą ar ją skaityti, visai negalvodami, kad kas nors galėtų mums tai uždrausti ar kokiomis pabaudomis mums trukdyti. Kartu su laisve ateina ir pagundos. Čia dažnai žmogus pasimeta materialiniuose dalykuose taip giliai, kad dažnai nebėra laiko tvirtinti ryšius su Dievu. Tokiu būdu laisvojo pasaulio žmogus gali pamiršti apie viską, kas yra svarbu šiame pasaulyje.

Ateistiniame pasaulyje (pvz., Sovietų Sąjungoj) ryšio palaikymas yra sunkus ir be galo daug reikalaująs — Dievo žodis dažniausiai skleidžiamas iš lūpų į lūpas ir giliu krikščioniško gyvenimo pavyzdžiu. Religinė spauda yra kone neprieinama, bažnyčių lankymas, ypač jaunuoliams, yra kontroliuojamas ir dažnai neapseina be baudų, kurios reikalauja gilaus tikėjimo ir asmeniško pasiaukojimo — dvasinio ir materialinio. Lietuvių Katalikų Bažnyčios Kronikose yra rašoma apie moksleivius, kurie tiki į Dievą — jų persekiojimas ir nuolatinės skriaudos veikia prieš juos ir prieš jų tėvus. Reikia labai stipraus žmogaus išlaikyti savo tikėjimą. Tie patys moksleiviai yra beveik priverčiami įstoti į komjaunuolių organizacijas. Tose organizacijose, o taip pat ir mokyklose, yra įsteigti ateistiniai būriai. Tie indoktrinavimai daug atlieka, bet ir kartu gali patvirtinti tikėjimo ryšį su Dievu tiems, kurie tikrai giliai tiki. Taigi šio ryšio stiprinimas yra be galo sunkus ir reikalauja daug vidinės stiprybės ir gilaus tikėjimo. Jei laisvajame pasaulyje mes savo išgyvenimus dažniausiai nė kartą nepatikrinę, kiek giliai mes tikime, tai ateistiniame pasaulyje tiems, kurie tiki, yra nuolatos egzaminuojamas, kokie yra jo ryšiai su Dievu. Tie egzaminai yra be galo skaudūs, nes tas reiškia dažniausiai atsižadėt ne tik materialinių dalykų, bet dažnai pastatyti savo gyvybę į pavojų. Panašius egzaminus laikė ir pirmieji krikščionys Romos imperijos laikais. Ir tada krikščionys neatsisakę tikėti Dievą, buvo ne tik žudomi, bet ir metami į arenas, kad būtų žvėrių sudraskyti. O jie lengvai galėjo Romėnams išsimeluoti arba bent pasakyt, kad jie netikintys. Vis tiek jie pasirinko Dievo išpažinimo kelią, negerbė kitų dievų ir mirė, žuvo melsdamiesi.

Šio ryšio atbaigimas yra vienkartinė nuolatinių ryšių stiprinimo proceso sėkminga pabaiga. Kai meilė Dievui tampa tikrai gilesnė už meilę žemei, žmonėms ir pačiam sau, tai Nijolės Sadūnaitės ir Romos Kalantos ir daugelio kitų pasisakymai už Dievą tampa aiškūs ir didingi. Romas Kalanta ir daug kitų susidegino, kad atkreiptų pasaulio dėmesį į persekiojimus, kurie buvo daromi tikintiesiems.

Nijolė Sadūnaitė niekada neatsižadėjo Dievo, kiekvienu žodžiu liudijo meilę artimui, meilę Dievui. Jos tikėjimas nėra pražuvęs, nors jos labai sunkios bausmės už kronikos rašymą. Tiek Romas, tiek Nijolė tiek daug kitų atidavė Dievui savo didžiausią vien tik Jam skirtą meilės dovaną. Tai ir yra ryšio su Dievu atbaigimo paliudijimas.

Rėda Ardytė
yra Lemonto moksleivių
ateitininkų kuopos pirmininkė

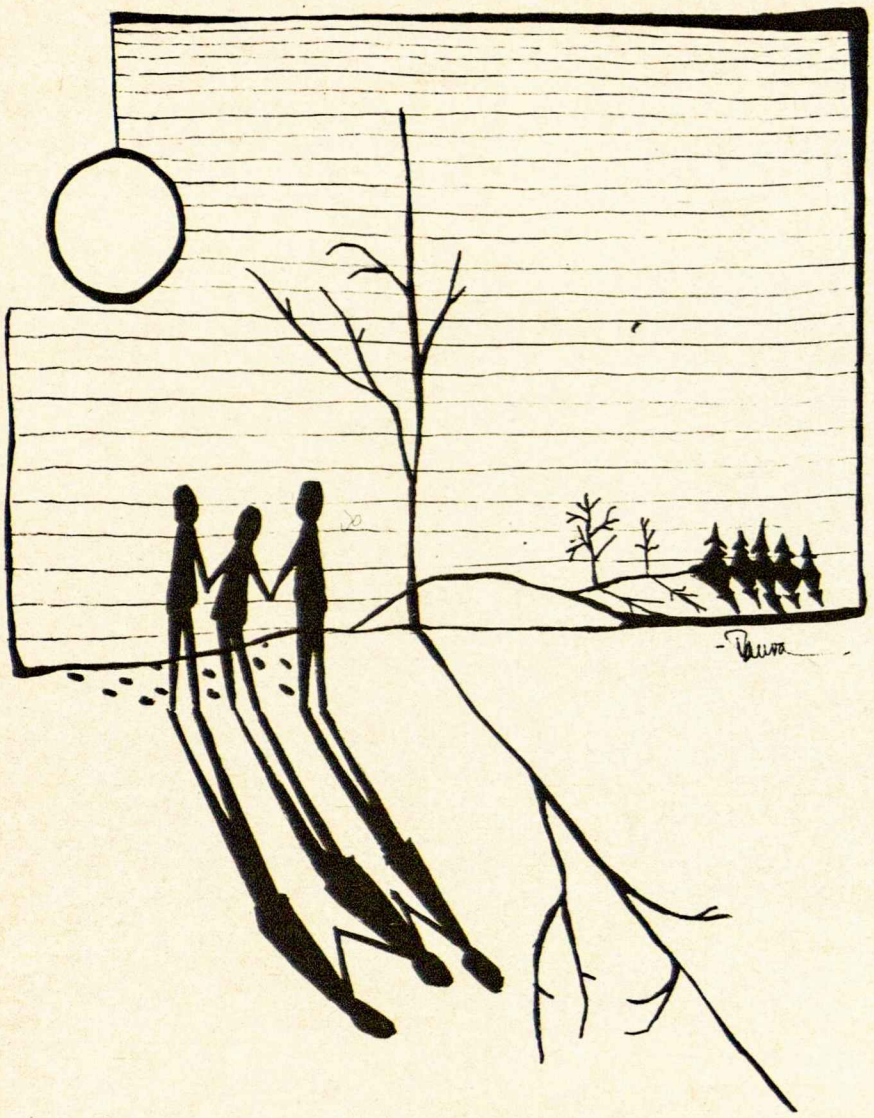

Žiemos naktį
Dievas, išsiėmęs tušą,
Užsidegęs mėnulio šviesą,
Piešė ant sniego drobės
Medžių šakas ir mus.

Taura

TYLIU

Skraidome erdvėj drauge,
Viens kito nepaliesdami.
Tolis tarpe mūsų didis,
Garsus šauksmas nesigirdi.

Ir todėl dabar tyliu,
Žodžio tart nepajėgiu
Kas iš to, kad aš šaukiu,
Kai matau — verki ir tu.

Taura

Galvosūkis

Lituanikos gatvės dešinėje pusėje stovi penki namai. Kiekvienam name gyvena žmonės skirtingos tautybės. Kiekviena šeima laiko po kokį nors naminį gyvulį, geria skirtingą gėrimą ir rūko kitokiu būdu ar kitokius rūkalus.

1. Amerikiečiai gyvena raudonam name.
2. Ispanai laiko šunį.
3. Žaliai dažyto namo gyventojai geria kavą.
4. Lietuviai geria arbatą.
5. Žaliai dažytas namas stovi pirmas į dešinę nuo violetinio namo.
6. Šeima, kuri rūko cigarus, laiko gyvates.
7. Geltonam name žmonės rūko pypkes.
8. Šių penkių namų vidurinio namo gyventojai geria pieną.
9. Čekoslovakai gyvena pirmame name.
10. Tie, kurie rūko cigaretes su filtrais, gyvena šalia tos šeimos, kuri laiko lapę.
11. Ta šeima, kuri rūko cigaretes be filtrų, geria apelsinų sunką.
12. Japonai rūko šikimura šaknis.
13. Čekoslovakai gyvena šalia mėlyno namo.
14. Pypkes rūko tie žmonės, kurie gyvena šalia namo, kuriame laikoma katė.

Klausimai:

1. Kokios tautybės žmonės (šeima) geria vandenį?
2. Kokios tautybės žmonės laiko savo namuose zebrą?

Atsakymus siųsti *Ateities* redakcijai iki spalio 1 d. Teisingai atsakiusieji gauna 2 dol. nuoladą jų *Ateities* prenumeratai.

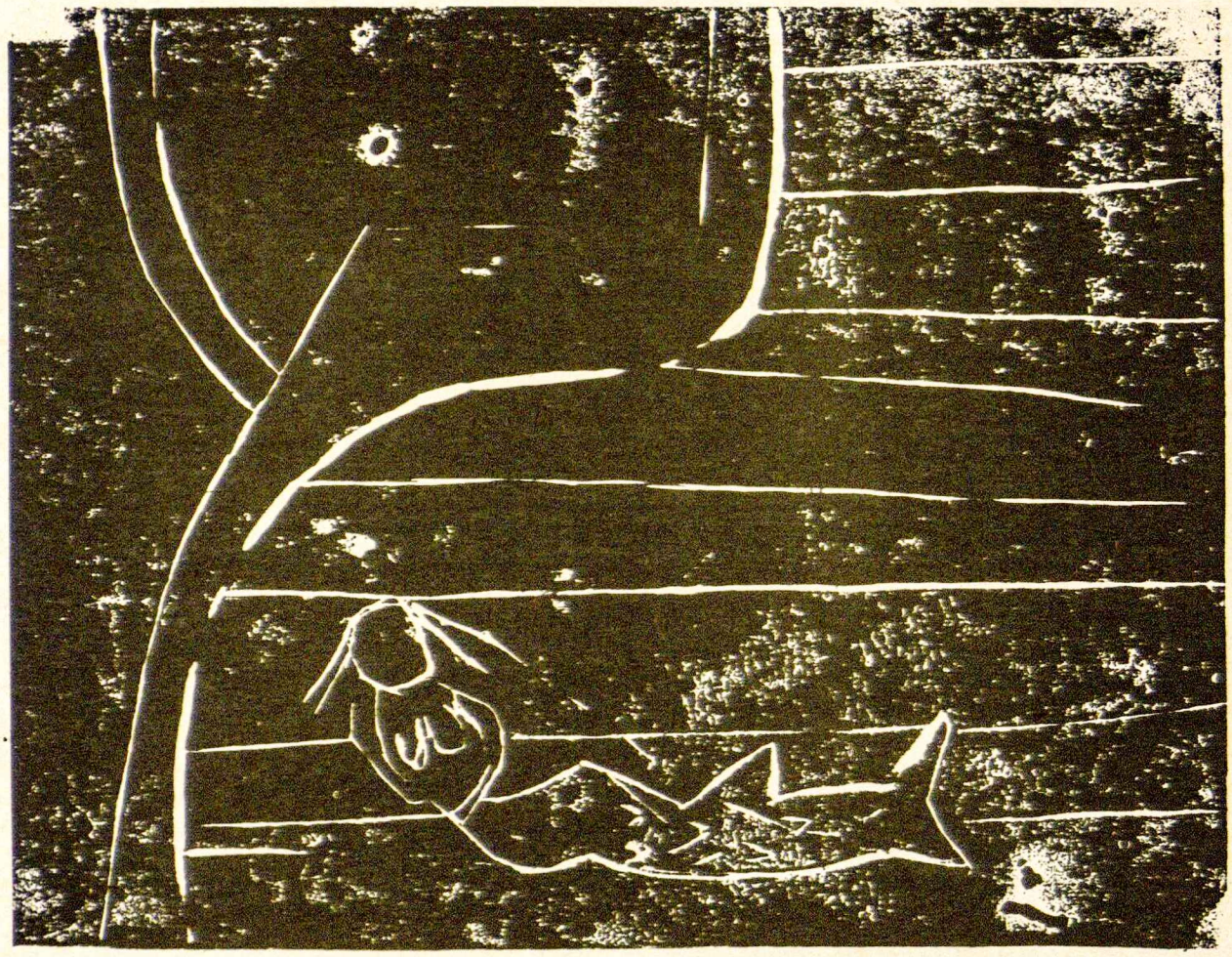

Tomas Kubilius — 11 metų.

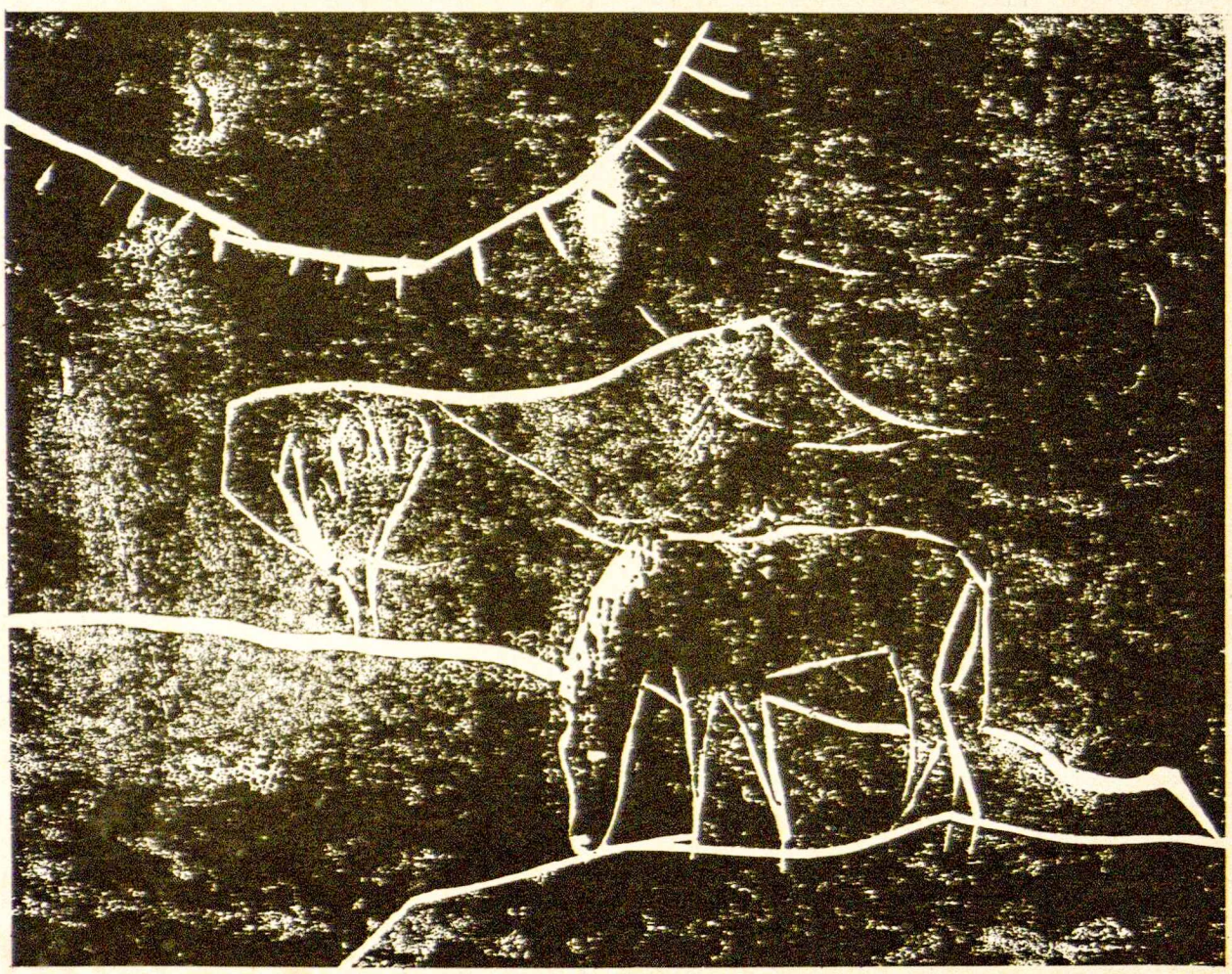

Viktoras Jonikas -- 11 metų.

laiškai

Kas mėnesį kartu su broliu nekantriai laukiam *Ateities* žurnalo. Kuo toliau, tuo labiau juo domimės. Ačiū, kad apsiimate tokiu dideliu darbu.

Taura Zarankaitė
Detrot, JAV

Perskaičiusi *Darbininke,* š.m. balandžio mėn. 29 d., kad Jūs dirbate šį kilnų darbą, leisdami jaunimui *Ateitį* bet su nuostoliais, noriu ir aš pridėti keletą dolerių tiems nuostoliams padengti. Siunčiu 50 dolerių čekį *Ateities* reikalams.

Ada Skučienė
Lake Worth, Florida, JAV

Padrąsinai. Kai pasakiau, kad bus atspausdinti *Ateityje,* tai berniukai pasidarė darbštesni ir kūrybingesni. Tad siunčiu Jums "pasigrožėti" jaunučių darbų.

Balys Lukošiūnas
Chicago, Ill., JAV

Pirmieji Dielininkaičio kuopos jaunųjų linoleumo raižiniai buvo atspausdinti "Ateities" gegužės nr. Nauji darbai pasirodo šio numerio "Atžalų" skyriuje.
— Red.

Šitą reikalą apsvarstyti Kongrese

Sunku pritarti dr. A. Maceinos motto *(Ateitis,* 1977, vasario nr., 2 nr., 38 psl.). Tai tik žodžių žaidimas, žodžių iliuzija. Tų sakymų nedaiktiškumą puikiausiai įrodo mūsų tautos praeitis ir net dabartis...

(Apie ateitininkus) Imame dabar pabrėžti savo skirtybes, ne jungiantį broliškumą. Tautinį solidarumą iškeičiame į tarpusavius karus ir ginčus. Neapykantą, nepasitikėjimas, įtarinėjimai... išstumia meilę, pagarbą, pakantą!... Diagnozė teisinga. Bet... nekalbama apie terapiją.

Žinoma, 67-ri metai ilgas, ilgas laikmetis. Beveik visos kitos jaunimo organizacijos gimė, suspindėjo ir greitai užgeso, paskendo... Ateitininkija išliko... Ar išliks? Išliko, nes turėjo vairuojančią pasaulėžvalgą... Ji buvo ateitininkijai kelias, tiesa ir gyvenimas.

Bet jau prieš 30 metų viešai atskilo dalis ateitininkijos ir pradėjo skelbti nepasaulėžvalginę politiką... Žinoma, to skilimo pasekmės buvo baisios. Jos dar nesibaigė. Bet jos suskaldė lietuvių krikščioniškąją visuomenę. Pasekmės: lietuvių krikščioniškos visuomenės reikšmė labai sumenkėjo, sumenkėjo jos ir kultūrinė įtaka... Mūsų jaunimas, matydamas, kad sendraugiai skelbia nepasaulėžvalginę politiką, pradėjo linkti keliauti jų takais...

Todėl man rodosi, reikėjo šitą reikalą apsvarstyti IX Kongrese. Kad mūsų krikščioniškoji visuomenė galėtų sėkmingai ir kūrybingai veikti, ji turi būti vieninga. Tad IX Kongresas ar viešame posėdyje, ar jo katakombose turi mesti susiskaldymo formulę, jei ne galutinę, tai bent 3-5 metų paliaubas padaryti. Jei nebus nieko padaryta, tai bus per vėlu...

Domas Jasaitis
Mt Vernon, N.Y., JAV

Aukščiau spausdinamas dr. D. Jasaičio paskutinis laiškas ateitininkams. Jis mirė birželio 5 d. — Red.

Dvi varlės ir sukčius užvaizda

Nykų įspūdį paliko Jūsų *(Ateitis,* 1976, 9 nr., 310 psl.) atpasakota dviejų varlių istorija L. Dambriūno, deja, jau mirusio, teiginiui sugriauti.

Dvi varlės, nežinia kieno sumestos į puodynę pieno, žinote, jos geros plaukikės, nenuskęs ir neprigers. Jeigu jų viena apdovanota protu spardytis ir ji spardėsi, iki "priplakė sviesto". Gal kam toks eksperimentas pavyko? Šiaip sviestui mušti vieno pieno nepakanka, reikia grietinės.

Nebandžiusis rankiniu būdu mušti sviestą, negali įsivaizduoti, koks tai sunkus ir įkyrus darbas. Muši, muši, ir nėra galo. O kai pasirodo gabalėliai, reikia juos išgaudyti ir gerai suspausti į kietą gumulą. Tik tada jau bus sviestas. Tai vis ne varlės protui ir jėgoms.

Antra vertus, pienas nusistovėjęs, surūgsta, net sukietėja ir tinka gal kam pasišokėti, nors to daryti, rimtai kalbant, niekam nereikėtų.

Žodžiu, tiesai ginti reikia irgi tiesos.

J. Sakalas
Muenchenas, Vokietija

Dviejų varlių istorija atpasakota ne L. Dambriūno "teiginiui sugriauti", bet pailiustruoti naudą, rankų nenuleidus, siekti. Kiekvieną iliustraciją reikia priimti tik tiek, kiek autorius ją naudoja, net jei ji labai ribotai iliustruoja; pasileidus į šalutinius dalykus, prarandama iliustracijos prasmė. Kristus, nors puikus palyginimų naudotojas, taip pat yra pavartojęs labai ribotai iliustruojančių palyginimų, pvz. apie sukčių užvaizdą, kuris sumažino šeimininko skolų sumas... už tai — įsivaizduokit — už tai (kokia nesąmonė!) to paties šeimininko, kuris juo norėjo nusikratyti, nes šis buvo "apskųstas eikvojąs jo turtą", buvo pagirtas (žr. Luk. 16, 1-8). Ir jis statomas pavyzdžiu. Ar ir čia nesakytume, kad "tiesai išreikšti reikia irgi tiesos"?

Kęstutis Trimakas

veikla

Vyskupas Vincentas Brizgys birželio 5 d. švenčia kunigystės šventimų 50 m. sukaktį. Ta proga popiežius Paulius VI Jubiliatui atsiuntė laišką, kuriame rąšoma: "Tave sveikiname, už viską dėkojame ir tėviška širdimi skatiname siekti aukščiau... Kad Dievas suteiktų Tau daug malonių, mielai teikiame apaštališkąjį palaiminimą ir Tau, Garbingasis Broli, ir visai lietuvių visuomenei". Prie šių sveikinimų bei linkėjimų jungiasi ir "Ateities" redakcija.

ATEITININKŲ FEDERACIJOS TARYBA

Rinkimų rezultatai

Ateitininkų Federacijos Tarybai rinkti Vyr. Rinkimų Komisija, kurią sudarė: pirm. Jonas Urbonas, Gintė Damušytė, Saulius Jankauskas, Jonas Mikulionis ir Narimantas Udrys, gegužės mėn. 6-tą d., talkinama keletos Detroito studentų ir moksleivių ateitininkų, suskaičiavo Ateitininkų Federacijos Tarybos rinkimų balsus. Į Ateitininkų Federacijos Tarybą kandidatavo 26 ateitininkai. Komisija buvo išsiuntinėjusi, pagal gautus sąrašus, 1718 balsavimo lapelių; 1215 — sendraugiams, 286 — studentams ir 216 — moksleiviams. 36 siųsti vokai grįžo nepasiekę adresatų. Kai kuriems iš jų, sužinojus tikslius adresus, buvo pasiųsta pakartotinai. Komisija gavo atgal 683 vokus su juose įdėtais 720 balsavimo lapeliais; 11-ka iš jų neturėjo siuntėjo nei pavardės, nei adreso ir buvo neužskaityti.

Penkiolika daugiausia balsų surinkusių kandidatų buvo išrinkti į Ateitininkų Federacijos Tarybą:

1.kun. dr. Kęstutis Trimakas	555
2. Gabija Juozapavičiūtė	541
3. kun. Kazimieras Pugevičius	497
4. dr. Juozas Girnius	486
5. dr. Adolfas Damušis	483
6. Juozas Polikaitis	455
7. dr. Kęstutis Keblys	453
8. Almis Kuolas	453
9. Ses. Margarita Bareikaitė	448
10. Aldona Zailskaitė	408
11. Pranas Baltakis	389
12. Rimas Juzaitis	364
13. kun. Juozas Šeškevičius	336
14. dr. Romualdas Kriaučiūnas	330
15. Lilė Gražulienė	330

Likusieji lieka kandidatais: Juozas Laučka (326), Jūra Gailiušytė-Viesulienė (322), Laima Nainytė-Garbonkienė (312), Aušrelė Liulevičienė (299), dr.

Šatrijos susirinkimo dalyviai balandžio 24 d., Chicagoje (pirmoj eilėj iš kairės): R. Jautokaitė (Šatrijos pirmininkė), A. Tijėnėlis (skaitęs savo kūrybos), S. Jautokaitė, kun. dr. K. Trimakas (skaitęs paskaitą apie kūrybos psichologiją), Pr. Razminas; (antroj eilėj) A. Jautokaitė, Č. Grincevičius, N. Dumbrytė, A. Skrupskelienė, kun. A. Grauslys, A. Grincevičienė ir T. Rūta.

Juozas Sungaila (294), dr. Vytautas Majauskas (283), kun. Pranas Garšva (279), Alina Grinienė (256), Janina Udrienė (245), Jonas Žadeikis (196) ir Cezaris Surdokas (180).

STUDENTŲ ATEITININKŲ SĄJUNGOS CENTRO VALDYBA

Pirmininkas — *Saulius Girnius.* Jis jau baigia rusų istorijos studijas ir ruošiasi doktoratui Chicagos universitete. Ateitininkas nuo pat jauniausių dienų. Buvo Clevelando ir Bostono kuopų pirmininku bei stovyklų vadovu (žr. jo pasisakymus šiame "Ateities" numeryje).

Dvasios vadas — *kun. Jurgis Šarauskas.* Jau turi tris magistrus ir ruošiasi įgyti doktoratą organizacinio vystymosi moksluose Northwestern universitete. Yra vikaras amerikiečių šv. Antano parapijoj, Evanstone, Ill., ir dėsto metodistų seminarijoj prie Northwestern universiteto. Taip pat yra Lipniūno moksleivių ateitininkų kuopos dvasios vadas.

Vicepirmininkas — *Kęstutis Sušinskas.* Magistro laipsnį civilinėj inžinerijoj įgijo State universitete, Clevelande. Dirba Harza inžinerijos kompanijoj. Yra Ateitininkų Federacijos centro valdybos narys užsienio ateitininkų reikalams.

Sekretorė — *Ofelija Barškėtytė.* Studijuoja politinius ir ekonominius mokslus bei kalbas Chicagos universitete. Mokytojauja Lemonto lituanistinėj mokykloj.

Sekretorė — *Vida Naujalytė.* Yra baigus Morton Bendruomenės Kolegiją meno "associate" laipsniu. Toliau studijuoja Amerikiečių Meno Akademijoj. Jau antrus metus dirba Chicagos draugovės valdyboj.

Sekretorė — *Grasilda Reinytė.* Studijuoja biologiją Šv. Ksavero kolegijoj. Mokytojauja Lemonto lituanistinėje mokykloje.

Iždininkas — *Jonas Juozavičius.* Šiais metais baigia psichologijos studijas Northwestern Universitete ir yra jau priimtas į medicinos mokyklą. Yra buvęs moksleivių kuopos pirmininkas ir stovyklos vadovas. Kartu yra JAV Lietuvių Jaunimo Sąjungos vicepirmininkas.

Užsienio reikalų vedėja — *Danutė Saliklytė.* Priklauso tautinių šokių grupei, studentų chorui ir mokyklos organizacijoms.

KŪRYBA — ŽMOGAUS GALIŲ SINTEZĖ

Šatrijos susirinkimas Chicagoje

Šatrijiečių, esančių Chicagoje, susirinkimas įvyko balandžio 24 d. pas pirmininkę dail. Reginą Jautokaitę. Susirinko keliolika asmenų. Kun. dr. Kęstutis Trimakas, *Ateities* vyr. redaktorius, skaitė paskaitą apie kūrybos psichologiją. Naudodamasis naujausiomis psichologinėmis studijomis, kūrybinį darbą jis analizavo kaip juslinės patirties, išgyvenimų, pasąmoninių ir sąmoningų galių, jausmų ir pažinimo, vaizduotės, intuicijos, inspiracijos ir išraiškios formos ieškančio kieto darbo sintezę. Savo temą jis gausiai iliustravo lietuvių ir kitataučių dailės ir žodžio kūrėjų ir jų darbų pavyzdžiais.

Diskusijose Č. Grincevičius iškėlė meno tikslą vaizduoti grožį. Tą tikslą prelegentas praplėtė, laikydamas meną tikrovės (kokia ji bebūtų — graži ar negraži) interpretacijos išraiška. Panašiai pasisakė ir kun. A. Grauslys. Pastarasis atkreipė dėmesį ir į retorikos meno stoką šiais laikais.

Moksleivių studijų dienos Dainavoje

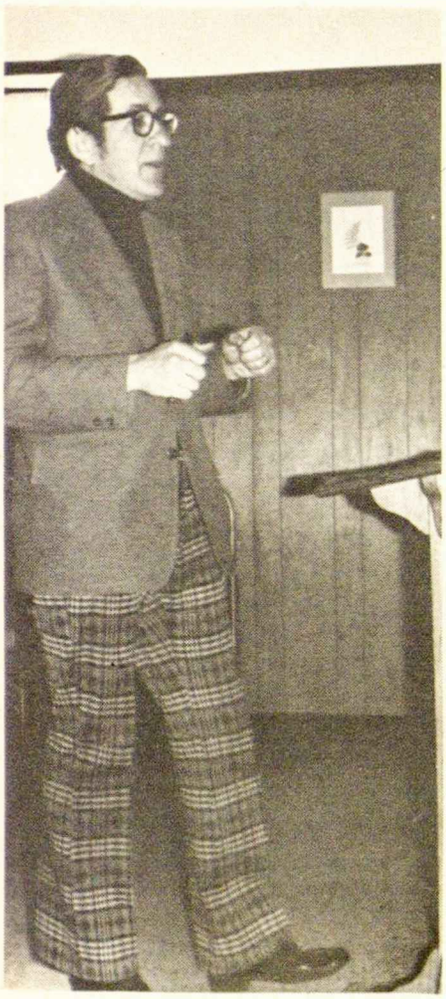

Paskaitininkas
dr. Kęstutis Keblys

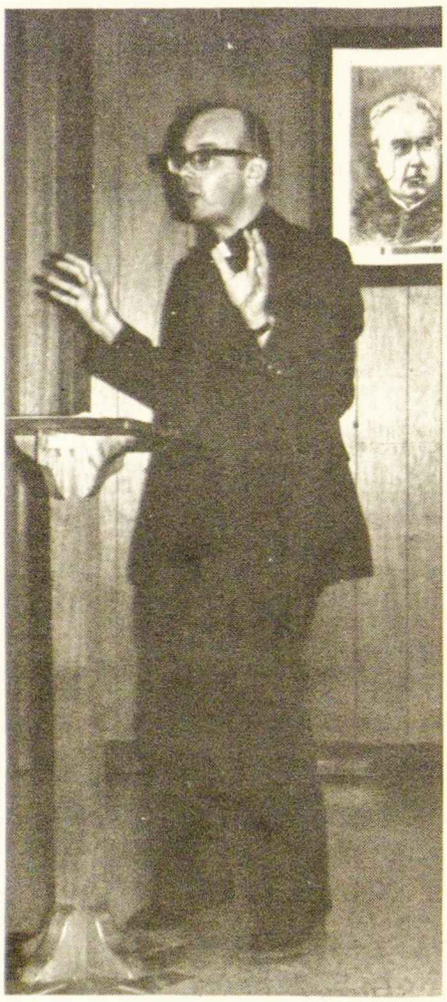

Paskaitininkas
kun. Jonas Staškevičius

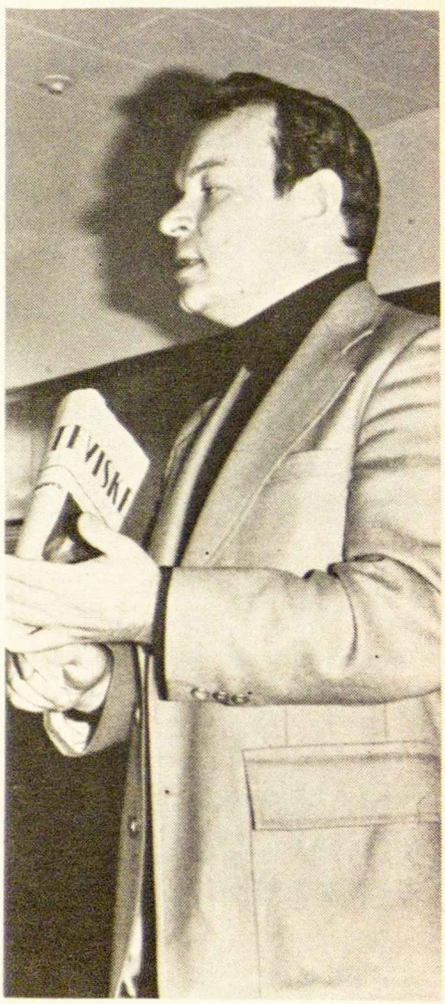

Paskaitininkas
adv. Povilas Žumbakis

Po diskusijų A. Tijūnėlis paskaitė savo du eilėraščius ir vieną aprašymą. Pora dalyvių atsiliepė į šiuos kūrybinius bandymus.

Susirinkimas buvo vertingas ir įdomus. Nevienas dalyvis gal pagalvojo, kodėl nebūtų galima tokių susirinkimų dažniau turėti ir ar Šatrija negalėtų vėl pagyvėti ir suburti ateitininkus, besiekiančius idealo "Menas grožiui, grožis gyvenimo tobulumui".

SUSITELKIANT

Chicagos draugovė

Chicagos studentų ateitininkų draugovės valdyba, vadovaujama Dainės Narutytės, buvo užsibrėžusi suorganizuoti krikščioniško atsinaujinimo savaitgalį amerikiečių rekolekcijų namuose su bent 15 dalyvių. Toks norinčiųjų skaičius buvo susidaręs, tačiau mokslo, egzaminų bei kitokių "žemiškų" reikalų slegiami, daugumas neištesėjo taip, kad balandžio 16 d. į dr. Antano ir Elenos Razmų rezidenciją Joliet, Ill., atvyko tik penki. Dėl parapinių reikalų negalėjo atvykti vienas vadovų — kun. Jurgis Šarauskas. Užtat draugovės dvasios vadas kun. dr. Kęstutis Trimakas pasirodė su dviem didžiuliais lagaminais: vienas — pilnas knygų; kitas — užrašų, rekordavimo aparato, plokštelių ir kt.

Nedideliam dalyvių būreliui esant, susitelkimo pokalbiai buvo labai neoficialūs. Pasiklausius vadovo įrekorduotų radijo kalbų ar jo įvadinių idėjų, ar pasiskaičius "Ateities" ištraukų ar knygų skyrelio, buvo keliami klausimai, kartu svarstoma, diskutuojama ir ieškoma atsakymų bei išvadų. Pokalbiuose dalyvavo visi. Buvo paliestos įvairios temos: gyvenimo prasmė, kas po mirties, Dievas, malda, mąstymas, žmogaus psichologija, Kristus ir krikščionybė moderniais laikais, Bažnyčia, ateitininkai.

Susikaupimo dienos svarbiausias įvykis — Eucharistijos auka prie stalo su skaitymais iš "Trijų pamatinių klausimų". Visi atnaujino ateitininkiškąjį įžodį ir sukalbėjo ateitininkų *Credo*.

Šis susitelkimas dalyvavusiems įdiegė prasmingumo, sustiprino jų dvasią ir artimiau sujungė

Stovyklautojai Kristina Norkutė, Albertas Sušinskas, Birutė Nekrošiūtė ir Rūta Girdauskaitė su stovyklos draugu.

Daiva Kolyčiūtė, Aldona Birėtaitė, Audrius Rušėnas, Rūta Girdauskaitė ir Rima Gustainytė klausosi paskaitos.

(dalyvių pasisakymai spausdinami šiame *Ateities* nr., 000 psl.).

MOKSLEIVIŲ STUDIJŲ DIENOS

Dainavoj

Penktadienį, kovo 25 d., Dainavos stovykloje susirinko 52 moksleiviai trečiosioms Clevelando-Detroito studijų dienoms. Šių metų tema buvo: "Kaip dabartiniai Lietuvos gyventojai kovoja prieš priespaudą". Stovyklą oficialiai atidarė rengimo kuopų pirmininkai, Virgilijus Kasputis ir Tomas Palubinskas, supažindindami su vadovais ir studijų dienų tema bei programa. Stovyklos tvarkai prižiūrėti buvo pakviesti šie vadovai: Rūta Čepaitytė, Lina Vaitiekūnaitė, Saulius Čyvas, Saulius Jankauskas, Rimas Kuliavas ir Linas Rimkus. Vakarinė programa prasidėjo, rodant skaidres iš 1976 m. moksleivių stovyklų ir kursų. Visi linksmai žiūrėjo, prisimindami praėjusias mielas dienas. Po to Lina Vaitekūnaitė vadovavo įvairiems šokiams. Laikui greitai prabėgus, stovyklautojai nenoromis ėjo į savo kambarius poilsiui.

Šeštadienio rytas atėjo saulėtas ir gražus. Po pusryčių visi lipo į Rambyno kalną rytiniai maldai. Sustoję ratu stovyklautojai klausėsi skaitymo iš Šv. Rašto ir grožėjosi gamta. Pro susikryžiavusias medžių šakas matėsi saulę atspindintis Spyglio ežeras ir sniegu lopytos Dainavos pievos.

Pirmą studijų dienų paskaitą skaitė kun. Jonas Staškevičius: tema: "Kaip lietuviai kovojo ir dar kovoja religijos būdu". Jis apibūdino kursantams, kaip nuo Margirio laikų lietuviai ieškojo kitų būdų kovoti neginklu. Šitos neginkluotos rezistencijos iškiliausiu vadu yra laikomas vysk. Motiejus Valančius. Dabartinėje Lietuvoje neįmanoma viešai kovoti, tai yra pradėta naudotis dvasiniu ginklu.

Po trumpos pertraukos antrą paskaitą skaitė dr. Kęstutis Keblys. Jis kalbėjo apie literatūros reikšmę priespaudos metu. Literatūra turi nepaprastą jėgą paveikti žmones ir jų galvoseną. Lietuvoje dabar

neįmanoma viešai išreikšti savo patriotinių idėjų, tai rašytojai turi slaptai leisti knygas arba užslėptai išreikšti tas idėjas valdžios leidžiamose knygose.

Pietums ir laisvalaikiui pasibaigus, atvažiavo adv. Povilas Žumbakis skaityti paskutinę paskaitą. Jis kalbėjo apie Lietuvos politinę padėtį ir ypač apie disidentus ir politinius kalinius. Jis skatino moksleivius suorganizuoti rašymo būrelius ir rašyti laiškus kaliniams.

Vakarinės programos metu stovyklautojai rodė savo talentus, bandydami laimėti pirmą premiją studijų dienų "Gong Show". Po daug gerų pasirodymų Alvydas Jasinevičius ir Paulius Staniškis buvo išrinkti geriausiais. Vakaras baigėsi šokiais.

Sekmadienio rytą stovyklautojai ruošėsi kelionei namo. Pilni įspūdžių, jie kalbėjosi su draugais, laukdami to laiko, kada reikės apleisti stovyklą.

Tomas Palubinskas

ATEITININKŲ ŠALPOS FONDAS

1976 metų apyskaita

Gauta: nario mokesčio 420.00 dol.; smulkių aukų 249.00 dol.; stambesnių aukų: dr. J. Brinkis 250čč dol., dr. O. Vaitas 250.00 dol., dr. P. Kisielius 1,000.00 dol., dr. V. Šaulys 150.00 dol., dr. K. Rimkus 100.00 dol., dr. K. Ambrozaitis 100.00 dol., dr. Juozevičiai 100.00 dol., inž. K. Keblys 50.00 dol. — viso 2,150.00 dol.; anksčiau gautas paramas grąžino 12 asmenų, iš jų trys iš Kanados, vienas iš Brazilijos, kiti iš JAV — 3,071.50 dol. ir pradėjo aukų 420.00 dol.; procentai už banke laikomus pinigus — 688.33 dol. Visos pajamos — 6,998.83 dol.

Išmokėta: 1. moksleivių ateitininkų veiklai: a. Moksleivių Ateitininkų Centro Valdybai (per Mikulionį) — 800.00 dol., b. Lipniūno kuopai — 150.00 dol., c. Delininkaičio kuopai — 50.00 dol., d. per Liną Sidrį — 100.00 dol., e. per kun. Šarauską — 50.00 dol., viso 1,150.00 dol.; 2. Ateitininkų Federacijos Valdybai — 1,300.00 dol., 3. Teologijos studento paramai — 1,000.00 dol., 4. Ateities Literatūros Fondui parama — 1,350.00 dol., 5. Žurnalui "Ateitis" pašalpa — 50.00 dol., 6. Pašto ženklams — 9.00 dol.; viso — 4,859.00 dol. Likutis — 2,139.83 dol.

Anksčiau Federacijos Valdybai išmokėta: jubiliejinės stovyklos reikalams — 1,000.00 dol., Dainavos kryžiui — 500.00 dol. (kuriuos turėjo sudėti visi at-kai), Šalkauskio premijai — 1,500.00 dol. (kuriuos turėjo sudėti tam tikra grupė),. Žurnalui "Ateitis" parama 1,000.00 dol.

Prof. dr. Balys Paliokas
Ateitininkų Šalpos Fondo iždininkas

DR. E. DRAUGELIUI 89 METAI

Sao Paulo

P. Madelenai Vinkšnaitienei vadovaujant, Sao Paulo moksleivių ateitininkų kuopa buvo pavadinta dr. Eliziejaus Draugelio vardu. Balandžio 11 d. jo gimtadienio proga mes, ateitininkų atstovai, nuvažiavome jo pasveikinti. Linkėjom jam ilgiausių metų, ilgai gyventi mūsų tarpe, tiek ateitininkų, tiek visų lietuvių džiaugsmui. Mes žinome, kad dar prieš Lietuvos nepriklausomybės laikus jis jau dirbo lietuviškuose baruose ir ateitininkų eilėse. Ir visi šitie rūpesčiai dar ir šiandien yra gyvi jo širdyje.

Dr. Draugelis yra daug rašęs mūsų spaudoje, pradedant pirmaisiais "Ateities" numeriais — per visą savo ilgą amžių iki pat senatvės, kol rankos jėga dar leido valdyti plunksną. Jaunystėje mėgo poeziją, rašė dramas ir vaidino. Dalyvavo Lietuvos kultūriniame ir politiniame gyvenime. Mes didžiuojamės, jį turėdami savo tarpe, o jis džiaugiasi, matydamas mus susibūrusius ir siekiančius tų pačių idealų.

Kartu su mumis važiavo mūsų klebonas kun. J. Šeškevičius. Draugelių rezidencijoje jis atlaikė šv. Mišias, kurių metu mes kartu meldėmės, prašydami, kad Dievas suteiktų daug palaimos, sveikatos ir džiaugsmo ne tik daktarui bet ir jo gyvenimo ištikimai palydovei visuose jų darbuose.

Po Mišių žiūrėjom skaidrių, kurias parodė dr. E. Draugelio sūnus Kęstutis. Kęstučio žmona mus pavaišino skanumynais. Pasikalbėję ir sugiedoję "Ilgiausių metų", grįžom į namus patenkinti, kad turėjom progą aplankyti ateitininkų ir Lietuvos patriarką.

Nilza Guzikauskaitė

TRUMPAI

Į Ateitininkų Federacijos Tarybą išrinkti šie asmenys: kun. dr. K. Trimakas, G. Juozapavičiūtė, kun. K. Pugevičius, dr. J. Girnius, dr. A. Damušis, J. Polikaitis, dr. K. Keblys, A. Kuolas, M. Bareikaitė, A. Zailskaitė, P. Baltakis, R. Juzaitis, kun. J. Šeškevičius, dr. R. Kriaučiūnas ir L. Gražulienė. Kandidatais liko J. Laučka, J. Gailiušytė-Viesulienė, L. Nainytė-Garbonkienė, A. Liulevičius, dr. J. Sungaila.

Ateitininkų Šalpos Fondo valdyba savo balandžio 29 d. posėdyje sumanė reikalą paremti Ateitininkų Kongreso leidinio išleidimą bei jo platinimą.

Toronto metinė ateitininkų šventė įvyko balandžio 30 d. Prisikėlimo parapijoje. Po koncelebruotų šv. Mišių jaunieji bei studentai ateitininkai (iš viso 10) davė įžodį, vadovaujant dvasios vadui kun. A. Prakapui ir dalyvaujant Moksleivių Ateitininkų Sąjungos centro valdybos atstovui R. Kuliavai bei kun. prof.

Dr. E. Draugeliui 89 metai Sao Paulo mieste

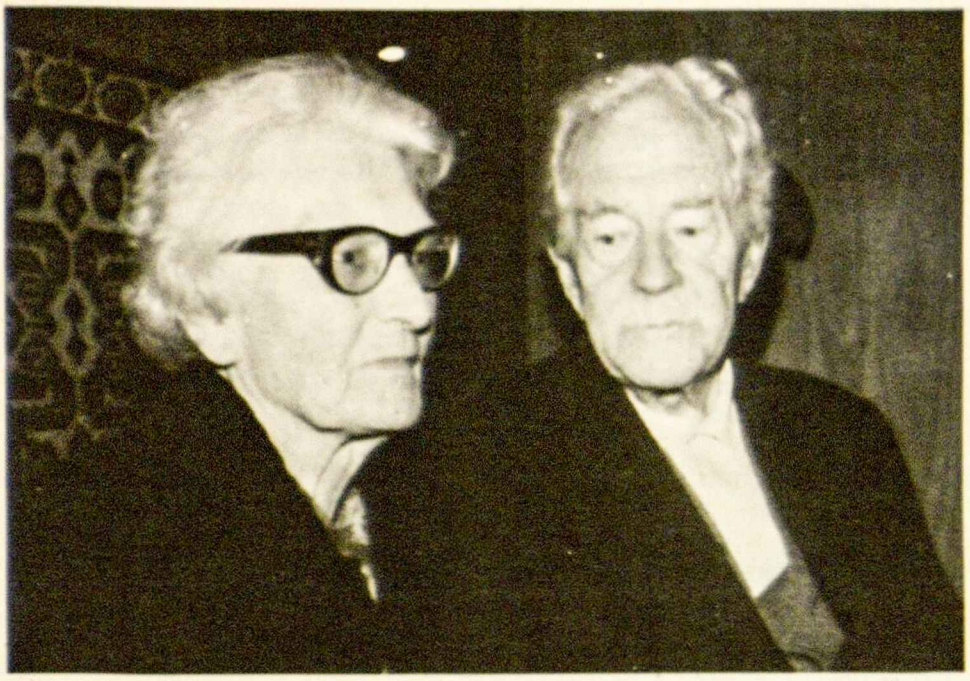

Julija ir dr. Eliziejus Draugeliai. Balandžio 11 dieną dr. Draugeliui sukako 89 metai.

Gimtadienio proga dr. E. Draugelį aplankiusieji.

Moksleiviai Doglas Saldys, Nilza Guzikauskaitė ir Liucija Banytė bei studentė Sandra Saldytė.

Dalyviai klauso šv. Mišių Draugelių namuose.

Dr. Kazį ir Dalią Bobelius, netekus jų mylimo sūnaus Juliaus artumo žemėje, jų skausmo valandoj nuoširdžiai užjaučiame.

"Ateities" redakcija

Ant.Paškui. Po įžodžio sekė kun. dr. Ant. Paškaus paskaita.

Clevelando ateitininkų šeimos šventė įvyko balandžio 30-31 d. Šeštadienį pasirodė Nerijos studenčių ansamblis ir K. Kuprevičiūtė. Po koncerto sekė vaišės ir šokiai. Sekmadienį kun. G. Kijauskas atnašavo šv. Mišias ir pasakė pamokslą. Po įspūdingų pamaldų, kurių metu giedojo Nerijos ansamblis, palydint Čiurlionio ansamblio kanklininkėms, įvyko akademinė šventės dalis. Stud. R. Juzaitis skaitė paskaitą tema "Ateitininkija laiko perspektyvoje". Jaunieji moksleiviai bei studentai (iš viso 16) davė įžodį. Meninė programos dalis susidėjo iš montažo, kurį atliko jaunieji ateitininkai.

Toronte gegužės 7 d. įvyko Ramutės Birgelytės ir Jono Žiūraičio sutuoktuvės. Jaunai ateitininkiškai šeimai daug sėkmės!

Rašyt. Icchokui Merui, gyvenančiam Izraelyje, paskirta 1976 m. Lietuvių Rašytojų Draugijos 1000 dol. premija (mecenatas yra Lietuvių Fondas) už romaną "Striptizas, arba Paryžius-Roma-Paryžius", kurį išleido *Ateities* leidykla.

"Gyvoji dvasia — kelias į krikščionišką atsinaujinimą". Tokia tema IX Ateitininkų Kongrese Clevelande rugsėjo 3 d. įvyks simpoziumas, kuriam vadovaus kun. dr. Kęstutis Trimakas. Kiti to simpoziumo dalyviai: kun. Antanas Rubšys, ses. Onutė Mikailaitė, dr. Vytautas Vygantas ir kun. Jurgis Šarauskas bei moksleivių, studentų ir sendraugių atstovai.

"Kultūrinės ateitininkų veiklos perspektyva išeivijoje ir įsipareigojimai atėičiai". Šia tema Ateitininkų Kongrese bus atskiros paskaitos. Moksleiviams kalbės dr. Mirga Girniuvienė, studentams — dr. Elona Vaišnienė; sendraugiams — dr. Vytautas Bieliauskas.

"Katalikiškoji rezistencija ir tautos likimas" — Ateitininkų Kongrese šia tema paskaitą skaitys dr. Vytautas Vardys.

Moksleivių ir jaunučių stovykla JAV Vakarų pakrašty (Los Angeles) įvyks rugpiūčio 27-rugsėjo 4 d.

MOKSLEIVIAI

Cicero moksleivių Vysk. M. Valančiaus kuopos vakaras įvyko balandžio 23 d. šv. Antano parapijos salėje. Šalia vakarienės ir šokių, meninę programą atliko muz. F. Strolios vadovaujamas studentų muzikinis vienetas Vaiva ir ateitininkų trio — V. Kazlauskaitė, L. Rimkus ir V. Underys.

Chicagos moksleivių ateitininkų Pr. Dielininkaičio kuopos metinė šventė įvyko gegužės 14 d. Šv. Mergelės Gimimo parapijoje. Po šv. Mišių sekė akademija bei vaišės.

Cicero moksleiviai ateitininkai turėjo iškylą Argonne Parke gegužės 15 d.

Chicagos kun. A. Lipniūno moksleivių kuopos susirinkimas įvyko gegužės 15 d., Jaunimo centre.

SENDRAUGIAI

Chicagos sendraugiai suruošė ateitininkų šeimos šventę gegužės 15 d. Jaunimo centre. Šv. Mišias atnašavo vysk. V. Brizgys. Federacijos vadas dr. P. Kisielius ir Sendraugių Sąjungos pirm. V. Šoliūnas tarė žodį. Programoje dalyvavo Dielininkaičio ir kun. Lipniūno kuopų moksleiviai bei studentai ateitininkai.

Pasaulio Lietuvių Katalikų Bendrijos visuomenininko premija paskirta ekon. K. Kleivai. Jis yra buvęs sendraugių centro valdybos pirmininku 1964 - 68 m. ir veikiąs ateitininkuose jau nuo 1922 m. Dabartiniu metu K. Kleiva yra vykdomasis PLKB-os pirmininkas.

STUDENTAI

Studentų ateitininkų sąskrydį JAV Rytų pakrašty, New Yorke, gegužės paskutinį savaitgalį suruošė to miesto draugovė, vadovaujama Danutės Norvilaitės.

Chicagos draugovė gegužės 27 - birželio 5 d. surengė trijų jaunų dailininkų, Audronės Ambrozaitytės, Juozo Gudinsko ir Danguolės Stončiūtės-Kuolienės kūrybos parodą.

Klaidų atitaisymas

Ateities vasario nr. įsibrovusios klaidos: 61 psl. po apatine nuotrauka, kairėj pusėj, turi būti: Paskaitininkas Rimas Juzaitis kalba apie katalikiškumą", o 68 psl. antrasis sveikinimas turi prasidėti šitaip: "Sveikiname prof. dr. Praną Jucaitį..."

Ieškome mecenatų "Ateities" jaunimo konkursui

Ateities jaunimo konkurso terminas, rugsėjo 15 d., jau artėja. Pramatome skirti dvylika pirmųjų premijų po 50 dolerių — viso 600 dolerių. Premijuojami bus studentų ir moksleivių proza, poezija, straipsniai-rašiniai, veiklos aprašymai, veiklos ir meno fotograifjos (norėtume premijuoti ir iliustracijas, jei sutelktume pakankamai pinigų). Visam tam reikia 600 dolerių (ir dar 100 dol. — jei gausim, iliustracijų premijoms). Iki šiol turime tik dr. J. Gliaudelio 50 dolerių pažadą. Iš kur suplauks kiti šimtai? ... Labai prašome galinčiųjų tapti šio jaunimo konkurso premijų mecenatais ir tuo paremti *Ateities* redakcijos pastangas jaunimo kūrybą skatinti ir jų darbus įvertinti.

"Ateities" jaunimo konkursas greit baigsis

Ateities paskelbtas jaunimo konkursas jau artėja prie galo. Jo terminas — rugsėjo 15 d. Konkursas apima visą eilę sričių: prozą, poeziją, straipsnius-rašinius, veiklos aprašymus, veiklos ir meno fotografijas. Redakcija vertins visus 1976 m. rugsėjo 15 d. — 1977 m. rugsėjo 15 d. laikotarpyje atsiųstus kūrinius, studentų ir moksleivių atskirai, kiekvienos srities pirmos premijos laimėtojui skirdama 50 dol. premiją, o antrosios premijos laimėtojui — *Ateities* 1 metų prenumeratą. Premijos bus įteiktos *Ateities* vakare, 1977 m. spalio 29 d., Jaunimo Centre, Chicagoje.

Sekančiame "Ateities" numeryje

Ateities rugsėjo numeryje pramatoma atspausdinti prof. dr. Juozo Ereto atsiminimus "Kaip šveicaras patenka į lietuvių tarpą", rašyt. Jurgio Gliaudos apsakymą "Praradimas kalnuose", stud. Petro V. Kisieliaus svarstymą "JAV Pasaulio Lietuvių Sąjungos padėtis: laikinas snaudulys ar išdžiuvęs šaltinis", stud. Viktoro Nako kritišką žvilgsnį į studentus ateitininkus bei Virgo Volerto, Danutės Norvilaitės ir Živilės Kliorytės kritišką žvilgsnį į jo kritiką.

Atsiųsta paminėti

Juozas Toliušis. TRYLIKTOJI LAIDA. Pasakojimų pynė jaunimui. JAV LB Tarybos leidinys. Išleista su Lietuvių Fondo finansine parama. Viršelis ir iliustracijos Aleksandro Jakšto. Spausdino V. Vijeikio spaustuvė Chicagoje, 1976 m. Gaunama šiuo adresu: Antanas Kareiva, 7030 S. Rockwell St. Chicago, Il. 60629, USA. 254 psl. Kaina 4 dol.

Namų ir artimiausios aplinkos ŽODYNĖLIS. Paruošė Rimas Černius. Išleido JAV Lietuvių Bendruomenės Švietimo Taryba. Užsisakyti šiuo adresu: Antanas Kareiva, 7030 S. Rockwell St., Chicago, IL. 60629 USA. Kaina 2.50 dol. 75 psl.

Į LAISVĘ. 1977 m. balandžio mėn. Leidžia Lietuvių Fronto bičiuliai. Šį numerį redagavo Vytautas Vaitiekūnas. Turinyje: Vakarų Europa ir komunizmas (Ričardas Bačkis), Europos laisvė ir NATO (Donatas Skučas), Susitikimai su Pranu Padaliu (Stasys Žymantas) ir kt.

MEDICINA. 1976 m. Nr. 1 (52). Leidžia Pasaulio Lietuvių Gydytojų Sąjunga. Vyr. red. dr. Kazys Pemkus. Turinyje: Autonominė tomografija (dr. E. Gedgaudas), Išsiplėtusio vėžio gydime šeimos gydytojo rolė (dr. V. Vaitkevičius), Lipidai ir hiperlipidemija (dr. J. Kriaučiūnas), Amerikos ir nepriklausomos Lietuvos gydytojų bendravimas (dr. K. Gudaitis), Medicininio personalo planavimas ir ugdymas Sovietų Sąjungoj (dr. Z. Danilevičius) ir kt.

ALp(LKA)1786
1977, Nr.6

90.725.277